



Lord Raffles

genaamd

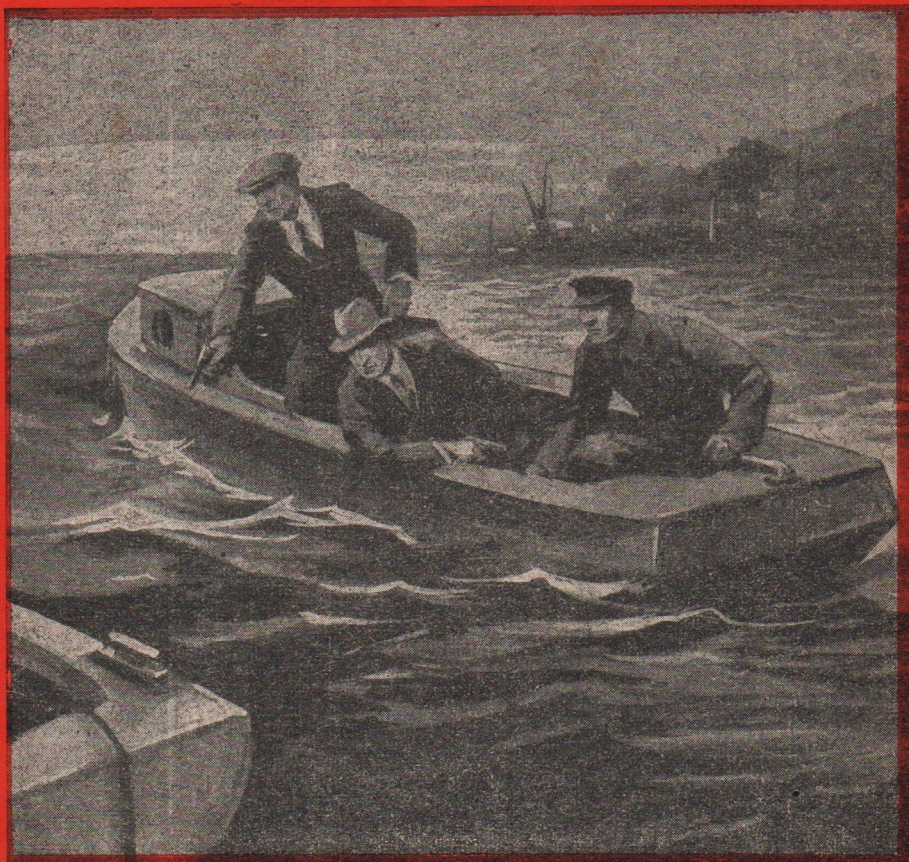
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

GOUDEN ROEBELS

N° 2737



WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Gouden Roebels

HOOFDSTUK I.

EEN VERKWISTENDE JAPANNER

Het was ongeveer twee uur in de nacht, maar op de Place Blanche in Parijs was er nog niet veel van te merken, dat het merendeel van de Parijzenaars al enige uren geleden naar bed waren.

De nachtclubs straalden van licht en taxis, luxe auto's en bussen reden af en aan.

Bij de gapende muil van de grijnzende duivelskop, die de gevel vormt van de speciaal voor toeristen bestemde nachtclub «De Hel», stond een portier, gestoken in een grasgroene livrei en van

onder tot boven met goud bedekt, die met een flink geluid de gebeurtenissen in de club aanpreef en iedereen probeerde over te halen, het etablissement binnen te stappen, waar het wel vreemd toegaat.

Want men wordt daar bediend door saters en duivels, onder het geluid van helse muziek, en zelfs de dame, die in het buffet staat, heeft een duivels voorkomen door twee kokette horentjes, die in het midden van een vuurrode pruik stonden.

Men zit daar aan tafeltjes, waarvan het blad een vuurrood geschilderde glazen plaat is, van onderen verlicht, zodat er een duivelse gloed ligt over het gezicht van iedereen, die hier binnenstapt.

Nu en dan slaakt een van de bedienende duivels een kermende schreeuw, wel geschikt om op de zenuwen te werken van de nieuwelingen, die er voor het eerst binnenkomen.

Maar die avond had de portier van « De Hel » een zware dobber, want zijn collega van een soortgelijke inrichting, « Le Néant » of « Het Niets » geheten, scheen over sterkere longen te beschikken, ofwel de toeristen gaven er deze keer de voorkeur aan, naar een nachtclub te gaan, die er intussen al heel weinig aantrekkelijk uitziet.

De ingang is omhangen met rouwfloers, de portier, die ervoor staat, is wel ongeveer de magerste en langste man, die de eigenaar van de zaak in heel Parijs heeft kunnen vinden en hij is gekleed in het sombere kostuum van de ouderwetse doodbidder, met een kuitbroek, waar zijn benen, dun en houtenrig als de steel van een bezem uitsteken, een witte bef, een zwarte jas en een drie-kante steek met een zwarte sluier.

Men komt, na binnen te zijn doorgestapt, een lage, duistere tunnel door en wordt aan het einde daarvan opgevangen door niemand minder dan Vader Tijd, een grijsaard met een groezelige lange baard, die tot bijna op zijn middel hangt, lange lokken en een kale schedel, gehuld in een grijze pij, en die een zeis in de hand houdt, waarmee hij uitnodigend naar het binnenste van de club wijst, onder het mompelen van enige woorden, die de bezoeker het « Memento Mori » in herinnering moeten roepen.

Bij het binnenkomen van de zaal, als men die tenminste zo mag noemen, een ruimte, die gestoffeerd is als een reusachtige grafkelder, wordt de bezoeker begroet door een treurzang, aangeheven door een onzichtbaar koor, begeleid door orgelmusiek.

Men neemt plaats en komt tot de ontstellende ontdekking, dat het gebrui-

kelijke cafétafeltje vervangen is door een zwart geschilderde doods-kist op poten.

Aan de muren hangen schilderijen, die vrolijke taferelen voorstellen : spelende jongelui, die elkaar achterna zitten, langs de lanen van een in bloei staand park ; plotseling gaat het licht uit en het vrolijke tafereeltje van net is veranderd in een doods landschap, de bomen zijn kaal, de lucht is loodgrijs en de vrolijke jongelui van net, vol kracht en levenslust, zijn geraamten geworden.

De kelners ?

Het zijn allemaal broers van de portier : dezelfde magere, lange, als doodbidders geklede kerels, met holle wangen, ingezonken ogen, smalle borst en stemmen, de al lang niet meer tot deze wereld schijnen te horen.

Wanneer zij een bestelling brengen, dan herinneren zij u beslist even aan de vergankelijkheid van dit leven en vragen u niet bepaald opwekkend, of u wel het nodige hebt gedaan, om het lot van uw nabestaanden te verzekeren.

Nu en dan slaakt een van de kelners een kermende zucht ; men hoort beenderen rammelen en wie van al deze sombere narigheid niet triest gestemd werd, die werd onpasselijk en holde zo snel mogelijk weg, om uit deze profanatie van het diepste geheim van het leven weg te komen.

Dan was er nog een derde nachtclub, enige huizen verder : « De Hemel ».

Men kwam binnen door een poort van rozige wolkjes en Petrus in eigen persoon, een welgedane, vrolijke grijsaard, in een witte pij, een bos sleutels in de hand en 'n vriendelijke glimlach op zijn brede gezicht, ontving de gasten.

Daarbinnen kwam men aan een lange tafel te zitten, kreeg er voor heel veel geld een klein glaasje slecht bier, werd bediend door corpulente « dames » in witte jurkjes en met glazen vleugeltjes op de rug en kon er, als men dit soort amusement op prijs stelde, genieten van het zingen en dansen van een aantal schaars geklede dames, maar half ver-

borgen door een gazen wand.

Het gouden kalf verscheen er ten tonele en maakte een rondgang door de zaal, gevolgd door een stoet bachanten, demi-mondaines, apachen en dergelijke.

Het was niet erg vermakelijk, het was zelfs nogal vervelend, maar het was dan ook uitsluitend opgezet voor de toerist, die het er nu eens eenmaal op gezet had, zich in de lichtstad te vermaken.

Nog een vijftal huizen verder staat een vrij oud, tamelijk smal huis en daar is de bekende club gevestigd, die de even vreemde als originele naam van « Le Rat Mort », de « Dode Rat » draagt.

Men bereikt het door een smalle, kronkelende wenteltrap op te klimmen en staat dan plotseling in een niet al te grote zaal, in de vorm van een hoofdletter L, een lang been en rechthoekig daarop een korte.

Eigenlijk wijkt de « Dode Rat » uiterlijk beslist niet af van zoveel andere nachtgelegenheden, die men in alle grote steden tegenwoordig vindt en toch hangt er een sfeer, zoals men in geen enkele andere stad ter wereld aantreft.

Men ziet er heren in rok, maar ook wel schuchtere Parijse renteniertjes, die, zoals men dat noemt, « de bloemetjes eens buiten willen zetten », men ontmoet er Chinese diplomaten, zowel als Cubaanse bannelingen, Spaanse grandes, Hollandse veekopers, Duitse ingenieurs, Oost-Europese diplomaten, men vindt er alle standen en alle nationaliteiten en dit vormt juist een van de grootste attracties van deze nachtclub.

Er is een klein strikje en het is het beste van heel Parijs, ofschoon het niet meer dan vijf man telt, allemaal Hongaren, maar dan ook echte zonen van de Puszta.

Men schenkt er voortreffelijke wijnen, er wordt gedanst door rasechte Spaanse danseressen, geboren aan de oever van de Guadalquivir, de kok verdient er een ministersalaris, want men heeft hem met grote moeite weten los te peuteren bij het beroemde Carlton Hotel in Londen : de man wordt als een

meester in zijn vak beschouwd.

Kortom, er is iets eigens aan de « Dode Rat » en men komt er graag, maar ook alweer speciaal als toerist.

Een van de naburige kerkklokken had net twee uur geslagen, toen er een auto stopte voor de deur van de « Dode Rat ». Er stapte een kleine man uit met een gele gelaatskleur en scheve gitzwarte ogen. Hij had het type van de zuivere Aziaat en waarschijnlijk was hij een Japanner of een Chinees. Hij was gekleed in een keurig avondkostuum, waaroverheen hij een lichte overjas droeg.

De man betaalde de chauffeur en ging de nachtclub binnen. Hij liep de wenteltrap op en betrad de zaal.

Men kende hem daar blijkbaar al, want onmiddellijk stoven er twee zwaar geschminkte dametjes op hem af. Hij weerde ze echter met een lachje af en ging toen naar een tafeltje, dat bij een van de ramen stond.

Een tiental meters verder danste, op een glad bespannen, rood karpot, de Spaanse danseres. Haar goed gevormd, lenig lichaam bewoog zich op het ritme van een woeste Spaanse dans.

De Japanner draaide langzaam het hoofd om, stak een sigaret op, blies een rookwolk uit en scheen de Spaanse met zijn blikken te willen verslinden.

Hij had zijn hoed en zijn overjas aan een toeschietende kelner gegeven, die een ogenblik later terugkwam om de bestelling op te nemen.

Een paar sekonden later stond er een champagnekoeler naast het tafeltje en een fijn geslepen kristallen kelk op het marmeren blad. De kelner had de champagnefles ontkurkt en nu parelde het gouden vocht in de coupe. De Japanner nam het glas op, bracht het aan zijn lippen en goot de champagne in een teug naar binnen.

Hij knipoogde tegen de danseres, die hem echter helemaal niet scheen te zien en neuriede zachtjes iets in zich zelf.

Maar plotseling verstarde hij, hij staarde recht voor zich uit. Juist toen kwamen er twee nieuwe bezoekers binnen.

De ene was een man van ongeveer veertig jaar, te oordelen naar zijn haar, dat op enkele plaatsen zilveren draden vertoonde. Zijn gezicht had een ernstige uitdrukking, die niet erg op zijn plaats leek op deze plek. De ogen waren van een eigenaardige grijze kleur, groot en doordringend. Hij was uiterst elegant gekleed, zonder enige fatterigheid.

Zijn metgezel was veel jonger en had een jeugdig zacht blozend gezicht, een overvloed van donkerblond haar en lachende, blauwe ogen. Ook hij was in rok.

Ook deze twee heren schenen hier goed bekend te zijn, want een van de kelners kwam dadelijk op hen toe en nam hen hun hoge hoeden en hun overjassen af, die zij over de arm hadden gedragen.

De oudste van hen keek zoekend rond naar een tafeltje, maar de kelner kwam al opnieuw buigend naderbij en ging de beide bezoekers voor naar een van de

weinige tafeltjes, die nog vrij waren, terwijl hij in het Engels zei :

— Hierheen heren, ik heb een tafeltje voor u vrij.

Inmiddels had de oudste zijn blikken al door de zaal laten gaan en vestigde ze nu op de Japanner. Toen draaide hij het hoofd langzaam naar de kelner om en vroeg :

— Wie is toch die Aziaat ? In hem ben ik sterker geïnteresseerd dan in alle mogelijke Spaanse danseressen.

De kelner kwam snel een stap dichterbij en zei toen fluisterend :

— Dat is de Japanner, Stemi Makino.

— Aan zijn naam alleen heb ik niet veel, vriend, antwoordde de bezoeker. Weet je niets meer van hem. Hij schijnt erg rijk te zijn.

— Buitengewoon ! Hij smijt letterlijk met het geld en niemand begrijpt goed waar hij het vandaan haalt. En weet u wat het meest zonderlinge is ? Hij betaalt heel vaak met roebels.

HOOFDSTUK II.

STEMI MAKINO

John Raffles, waarom zouden wij de naam van de bezoeker met de grijze ogen langer verzwijgen? wisselde een snelle blik met zijn vriend, Charles Brand en keek toen de kelner opnieuw met enige verbazing aan.

Raffles was stomtoevallig in Parijs. Hij bevond zich hier op de doorreis van Bazel naar Londen en, zoals zijn gewoonte was, bleef hij een paar dagen in de lichtstad. Hij had met Charles Brand zijn onafscheidelijke vriend, het Louvre bezocht, het Luxembourg, het Musée de Cluny en alle andere merkwaardigheden, die een bezoek waard zijn.

Wat Charles Brand betreft, die jongeman was er echt blij om, dat Raffles een paar dagen rust nam, want de laatste maanden waren erg inspannend geweest.

Zijn onbedwingbare zucht om zich te verplaatsen had Raffles naar Zweden, Turkije en zelfs naar het hartje van Afrika gebracht. En de man, naar wie Scotland Yard al jaren zocht, rustte nu uit na enige maanden « dwangarbeid », zoals Charles Brand het noemde.

Maar bij de eerste keer, toen hij « De Dode Rat » bezocht, had de Japanner al zijn aandacht getrokken, niet alleen door zijn uiterlijk, maar ook door de manier, waarop hij met zijn geld omsprong.

Hij scheen knap hoge verteringen te maken en gaf vorstelijke fooien. Aan de Spaanse danseres had hij een biljet van 2500 frank toegegooid, alsof het een vodge papier was.

De kelners kregen nooit minder dan vijfhonderd frank en dikwijls was het meer. Het was dus geen wonder, dat Raffles met belangstelling luisterde toen de kelner hem begon te vertellen over de schatrijke Japanner.

— Waar leeft die Makino van, vroeg hij, terwijl hij de kelner vragend aankeek, die zo uitstekend Engels sprak, wat niet zo wonderlijk was, aangezien zijn wieg aan de Theems had gestaan.

De man haalde de schouders op en antwoordde :

— Dat weet niemand, mijnheer. Wij weten alleen maar, dat hij hier voor zijn plezier schijnt te zijn.

— Hoelang komt hij al in deze nachtclub ?

— Minstens al enige maanden.

— Heeft hij hier een eigen huis ?

— Hij heeft een prachtige woning in het Grand Hotel aan de grote boulevard.

— Hij oefent dus geen beroep uit ?

— Als u het pierewaaien een beroep noemt, dan oefent hij er een uit en goed ook, antwoordde de kelner met een lachje.

— Hij heeft natuurlijk een minnares ?

— Dat is te zeggen : niet in de eigenlijke betekenis van het woord, mijnheer. Om u de waarheid te zeggen schijnt het geen gentleman te zijn. Men heeft hem al een paar keer in de Folies Bergères gezien met een ordinaire cocotte en dat doet toch geen enkele heer.

— Dat geloof ik tenminste niet, gaf Raffles met een flauwe glimlach ten antwoord.

— En het was zelden dezelfde, dat moet ik er nog aan toevoegen, ging de kelner verder.

— U sprak net over Russische roebels, bent u er zeker van, dat u zich niet vergist ?

De kelner keek even naar de Japanner, om te zien of deze niet op hem lette, stak toen snel de hand in de zak en toen hij deze opende lag er op de palm een schitterend goudstuk, het was een stuk van tien roebels.

— Nu, dat is vreemd genoeg, dat een Jap in zijn zak loopt met Russische gouden roebels, van lang vóór de vorige wereldoorlog, die allang uit de circulatie verdwenen zijn en dat hij er zoveel van schijnt te hebben, dat hij ze als het ware om zich heen kan smijten, merkte Brand op.

— Daar dacht ik ook net aan, beste kerel, antwoordde Raffles lakoniek. Reis heel Rusland af, van de Oeral tot aan de Kaspische zee, van de Witte zee tot aan de Krim en je zult nergens 'n goudstuk vinden. Dit is een stuk met de beeldenaar erop van Czaar Nicolaas de tweede, zoals ze vóór de eerste wereldoorlog in grote getale in omloop waren.

Ik moet je echter zeggen, dat het mij een raadsel is, hoe een Japanner in het bezit van die goudstukken is gekomen.

Hij gaf de gouden munt aan de kelner terug, die ze vlug weer in zijn zak liet glijden.

Raffles gaf de kelner zijn bestelling op en toen de man zich verwijderd had, zei hij zacht tegen Brand :

— Het is voor ons westerlingen niet zo gemakkelijk, het gezicht van een Aziaat te beoordelen, maar ik durf er in ieder geval wel wat onder te verwedden, dat onze gele vriend niet tot de hogere standen behoort, al geeft hij dan nog zoveel geld uit. Hij heeft een vrij ordinair type en als men mij zei, dat die man een rickshaw-koeli of een kadewerker is geweest, dan zou ik het grif geloven.

— Maar wanneer je je nu eens vergist, wanneer die Japanner, bijvoorbeeld, door een schatgraverij in het bezit is gekomen van deze gouden munten.

— Dan zou hij toch een dankbaar onderwerp blijven voor mijn studie, Charles. Er zijn weinig personen, die ik zo graag plunder als rijke Japanners. Ondanks het feit, dat Japan momenteel een democratisch land is geworden, verbeelden zij zich nog altijd dat zij ver boven ons westerlingen verheven zijn en zij zijn zo verbazend eigenwijs, dat zij zich beslist niet kunnen voorstellen, hoe een westerling er in zou kunnen slagen hen te bedriegen. Maar ik blijf erbij, dat er iets geheimzinnigs aan deze gele man is. Wat voert hij hier uit ? Wat zoekt hij in Parijs ?

— Wel, dat vertelde de kelner toch al : hij zoekt hier zijn vertier. Ik moet je zeggen, dat ik daar echt niets bijzonders in zie.

Raffles wilde iets antwoorden, toen hij werd afgeleid door iets, dat direkt al zijn aandacht in beslag nam.

Op de smalle wenteltrap klonk een geluid, alsof iemand stommelen de treden beklom en toen verscheen het rode hoofd van een man, die allesbehalve nuchter scheen te zijn en die een ogenblik met verdwaasde ogen, die in het

licht knipperden, rondkeek.

Toen verscheen het bovenlichaam en tenslotte de wankelende benen. Dadelijk keek iedereen naar hem en niemand twijfelde eraan, of hij zou wel gauw door een van de potige kelners weer naar beneden worden geloodst, want dronkaards liet « De Dode Rat » nooit toe.

De man was bovendien heel eenvoudig gekleed in een donker colbert-kostuum, met op zijn hoofd een slappe, blijkbaar pas gekochte vilthoed.

Voor de scherpe toeschouwer was het verder duidelijk, dat deze man waarschijnlijk niet gewend was zich in dit soort kleren te bewegen en dat hij blijkbaar last had van zijn boord.

De man was niet bepaald stomdronken; hij was maar lichtelijk aangeschoten en blijkbaar heel vrolijk.

Hij lalde een Engels matrozenliedje, kreeg de Spaanse danseres in het oog, die net weer een nieuwe dans was begonnen en wilde direkt op haar toesteven, waarschijnlijk in de mening, dat hij in een dancing verzeild was geraakt.

Hij was al bezig met een aanloopje, toen hij plotseling stokstijf bleef staan en met de rechterhand een stoelleuning greep, om zich van een steuntje te verzekeren.

Zijn waterige, blauwe ogen hadden de Japanner in de gaten te krijgen en er gleed een grijnslach over zijn breed, opgezet gezicht, toen hij op joviale toon uitriep:

— Hallo! blij dat ik je zie, hik... kerel! Dat had ik niet verwacht! Ja, ja, je wou je voor mij hik... verstoppen, nietwaar? Maar Jim heeft een fijne neus, Kiddy! Wat zeg je er hik... wel van, dat ik er weer ben?

En met deze woorden laveerde hij op de Japanner toe.

De overige bezoekers hadden zich alweer van de juist binnengekomen man afgewend, maar Raffles was enkele bijzonderheid van dit kleine toneeltje ontgaan...

Ook hadden zij opgemerkt, dat Makino van kleur verschoot, toen hij de En-

gelsman voor het eerst ontdekte en dat er in zijn zwarte ogen een korte flikkering te zien was geweest.

Dadelijk stond Raffles op. Schijnbaar doelloos slenterde hij door de zaal en probeerde zonder dat het opviel, zo dicht mogelijk in de buurt van de beide, zo sterk verschillende mannen te komen.

De onder invloed verkerende Engelsman deed beslist geen moeite zijn stem te laten dalen. Hij klopte de Japanner joviaal op de schouder, nam diens sigarettenkoker van de tafel, greep er een sigaret uit en stak die tussen de lippen.

De Japanner had hem bij de mouw gegrepen en scheen hem een paar woorden toe te sissen, die Raffles niet kon verstaan.

De Engelsman gaf helemaal geen antwoord, maar maakte een gebaar, dat overal ter wereld evengoed verstaan wordt. Hij hield namelijk zijn rechterhand uitgestrekt vlak voor de neus van Makino, met de handpalm naar boven en maakte met de vingers van de linkerhand de beweging van geldtellen.

Weer greep de Japanner hem, met zijn nerveuze, dunne vingers bij de arm, trok hem iets naar zich toe, zodat de ander bijna het evenwicht verloor en weer klonken er enige op sissende toon in het Engels gesproken woorden van zijn lippen, die Raffles evenmin kon verstaan.

Wel echter zag hij, dat het gezicht van de Engelsman plotseling een andere uitdrukking kreeg. De onnozele grijnslach was er van verdwenen en er was nu iets anders op te lezen, woeste vastberadenheid, argwaan en vijandschap.

— Geld en gauw wat! zei hij op gedempte toon. Denk niet, dat ik met mij laat spelen; je kent mij nog niet, als je gelooft dat ik mij laat beduvelen. Je hebt geld, ik weet waar je het vandaan hebt en ik wil mijn aandeel in de buit.

— Je hebt er niets voor gedaan, hoorde Raffles nu de Japanner woest fluisteren.

— Niets voor gedaan? herhaalde de

Engelsman, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste en de Japanner strak aankeek. Zou je dat durven volhouden, Makino? Hebben wij...

Maar de Japanner had hem snel op een stoel naast zich neergetrokken en beet hem iets toe, wat Raffles evenmin kon verstaan.

Het scheen echter 'n dreigende waarschuwing te zijn, want de Engelsman keek schuw om zich heen en vervolgde toen zijn gesprek op zo 'n zachte toon, dat Raffles niets meer kon verstaan.

Hij stond met de rug naar hen toe en deed alsof hij een sigaret aanstak met behulp van een lucifer, die hij uit een standaard had genomen, die op een van de tafeltjes stond en vervolgens ging hij weer naar Charles Brand terug.

De jongeman keek hem nieuwsgierig aan en vroeg enigszins spottend:

— Wel, heb je nu al ontdekt of die Makino een rickshaw-koeli is of niet?

— Ik weet niet of hij dat is, maar in ieder geval houd ik hem voor een schurk. Ik heb plotseling een tijgerachtige wreedheid op het gezicht van de Japanner zien verschijnen. En hij heeft wat met die dronken Engelsman.

En nu vertelde Raffles aan Brand welke korte woordenwisseling hij net had opgevangen.

Brand had aandachtig toegeluisterd, maar zei nu hoofdschuddend:

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, maar ik vind je conclusie toch wel iets gezocht.

Brand keek ongemerkt naar de twee uiterlijk zo sterk verschillende mannen en zag, dat zij in een driftig, maar op fluisterende toon gevoerd gesprek met elkaar verdiept waren.

Juist stak de Japanner zijn hand in zijn zak en haalde zijn portefeuille te voorschijn. Hij haalde er enige bankbiljetten uit, de Engelsman griste ze weg en trok zelfs nog een paar van de kostbare papieren uit de portefeuille van juchtleider, waarna hij alles in zijn eigen zak liet verdwijnen. Toen stond hij, niet zonder moeite op, klopte Makino nogmaals lachend op de schouder, liep de

zaal door en verdween langs de wenteltrap.

De Japanner keek hem na, met zo 'n giftige blik, als Brand nooit in de ogen van een mens had gezien. Toen scheen hij plotseling een besluit te nemen. Hij wenkte de kelner, betaalde, liet zich hoed en jas brengen, duwde met een ruw gebaar een knap dametje opzij, dat hem met een lief glimlachje naderde en ging de trap af.

Raffles bedacht zich geen ogenblik.

— Hem na, Charles, zei Raffles op korte toon. Ik ben bang, dat hij weinig goeds in de zin heeft. Heb je de uitdrukking van zijn gezicht gezien?

— Ja, en ik vond dat hij wel wat leek op een jaguar.

Raffles legde een bankbiljet op het tafelblad en snel trokken de beide mannen hun overjassen aan, zetten hun hoeden op en gingen weg.

Het was al drie uur, toen zij op de Place Blanche kwamen. Hier en daar waren de lichten al gedoofd.

Het scherpe oog van Raffles had echter vrij gauw de Japanner ontdekt, die met sluipende passen langs de huizen liep in de richting van de boulevard de la Vilette.

De twee mannen gingen sneller lopen, maar ineens was de Japanner verdwenen. Hij was blijkbaar een van die smalle straten ingegaan, die naar de top van Montmartre voeren.

Raffles en Brand gingen hem zo snel mogelijk achterna. Er waren nog maar heel weinig voorbijgangers, en nu en dan reed er een taxi voorbij.

De twee mannen bereikten de zijstraat, maar er was geen levende ziel te bespeuren. Maar terwijl zij daar nog stonden en in de halve duisternis tuurden, werd plotseling hun oor getroffen door een luide kreet.

Het was de schreeuw van een mens.

— Vooruit, Charles! riep Raffles opgewonden. Als wij maar niet te laat zijn. De twee vrienden renden de straat door die tamelijk snel naar boven voerde. Halverwege de helling stonden zij higgend even stil.

Een zacht gekreun drong tot hen door. Het scheen te komen uit een donker straatje, eigenlijk niet veel meer dan een steeg. Maar in het licht van een straatlantaarn zagen zij een donkere gedaante op de stenen liggen. Zij hielden er heen.

Inmiddels waren er hier en daar ramen opgeschoven, en mensen in nachtgoed, uit hun slaap opgeschrikt door die vreselijke kreet, keken naar buiten.

Een politieagent was al komen toelopen en boog zich over de gedaante.

De Gentleman-Inbreker kwam aanlopen en draaide het gezicht van de man, die daar lag, behoedzaam naar zich toe.

— Zoals ik al dacht, mompelde hij zacht voor zich heen. Het is die ongelukkige Engelsman en niemand anders dan Makino kan dit gedaan hebben.

HOOFDSTUK III.

DE ARRESTATIE

De agent richtte zich nu uit zijn gebukte houding op en zei hoofdschuddend :

— Ik geloof niet, dat hier veel meer aan te doen is. Een messteek in de rug, de man zal doodbloeden, vóór er medische hulp komt.

— Wij kunnen deze man in ieder geval niet hier op straat laten liggen, zei Raffles. Misschien is hij nog te redden. Er zal toch wel een apotheek hier in de buurt zijn.

— Op tien passen hier vandaan, maar die is gesloten ! riep een vrouw in een witte nachtjapon, die uit een raam van een tweede verdieping leunde.

— Gesloten of open, wij moeten geholpen worden, antwoordde Raffles.

— Ik zal wel aankloppen en meegaan, mijnheren, zei de agent.

— Maar dat is de Engelsman, die hier in de steeg woont, geen vier huizen hier vandaan, klonk plotseling de stem van een jonge vrouw, wier beroep maar al te goed viel op te maken uit haar koortsachtig schitterende ogen en haar ingevallen wangen.

De agent keek haar vorsend aan en

vroeg toen, met de achterdocht die alle ordebewaarders over de hele wereld eigen schijnt te zijn :

— Hoe weet u dat ? Kent u deze man ?

De vrouw haalde de schouders op en antwoordde onverschillig :

— Ik ken hem, zoals ik u ook ken. Hij woont in deze straat en ik woon er ook.

— Hoelang woont hij hier ? vroeg de agent.

— Een paar weken, zou ik zeggen.

Maar nu kwam Raffles tussenbeide.

— Ik geloof, dat dit later wel kan worden opgehelderd. Het is nu in de eerste plaats noodzakelijk, dat deze man wie hij dan ook zal mogen zijn, verzorgd wordt. Ik ben arts ; ik zal hem wel behandelen. Laten wij hem naar boven dragen. U, agent, zult intussen wel zo goed zijn de apotheker op te bellen en de man desnoods met geweld te dwingen u te geven wat ik hier voor u zal opschrijven.

Raffles had een blaadje papier uit zijn agenda gescheurd, krabbelde haastig een paar woorden er op en gaf het de agent, die er snel de straat mee overstak en bij de apotheek aanbelde.

Intussen had Raffles zich weer tot de vrouw gewend en vroeg nu :

— Zoudt u mij willen helpen, om deze zwaar gewonde te brengen waar hij moet zijn ?

De vrouw scheen een ogenblik te aarzelen, maar toen bedacht zij zeker, dat het bijna ochtend was en dat zij dus toch geen klanten meer zou krijgen en antwoordde schouderophalend :

— Ik weet dat hij op een zolderkamertje woont en ik ken zijn hospita, madame Dubois. Ik weet echter niet, of zij het wel plezierig zal vinden om op dit uur van de nacht uit haar bed te worden gehaald.

— Heeft het huis een portier ? vroeg Raffles.

De vrouw lachte spottend en zei :

— Een portier in deze buurt ? Nee, die is er niet, maar de deur staat heel vaak open. Want voor dieven hoeven ze hier waarachtig niet bang te zijn.

Raffles had Brand al een wenk gegeven en met zijn tweeën droegen zij de zwaar gewonde, die het bewustzijn had verloren, voorzichtig en snel naar het huis, dat de opgemaakte vrouw hen aanwees.

De huisdeur bleek echter gesloten te zijn, men moest geruime tijd bellen, alvorens deze met een nijldige ruk werd opengetrokken door een onzichtbaar persoon, die echter des te beter te horen was. Een stortvloed van scheldwoorden in uitgezocht Parijs argot begroette de lastige indringer.

Zij waren blijkbaar afkomstig van een woedende man, maar enige ogenblikken later bleek, dat zij geuit waren door de mond van een vrouw, die echter heel goed had kunnen doorgaan voor een grenadier, waar zij dan ook op leek ; zelfs de snor ontbrak niet.

Raffles stoorde zich echter absoluut niet aan dit geschreeuw en droeg met Brand de man het huis binnen en de trappen op.

De woordenstorm van de Kenau, die de voordeur had opengetrokken, was echter nog maar een zacht briesje, vergeleken bij de orkaan, die een ogenblik

later losbarstte boven de hoofden van hen, die zo ongelegen binnen waren gevallen en die afkomstig was uit de mond van een ongeveer zestigjarige dame, gekleed in een gebloemd nachtjak, dat betere dagen had gekend.

Dat was madame Dubois, de kamer-verhuurster, aan wier hoede de nu zo zwaar gewonde Engelsman zich had toe- vertrouwd.

Verscheidene malen probeerde Raffles iets in het midden te brengen en even zovele keren werd hij overstemd door de vrouw die bleek te beschikken over 'n woordenkeus, die zelfs voor de vrouw uit een Parijse achterbuurt opmerkelijk mocht heten.

Tenslotte dwarde Raffles het mens gewoon opzij en met Brand droeg hij de bewusteloze een heel eenvoudig zolder-vertrek binnen, waarvan de jonge vrouw, die de gewonde het eerst herkend had, de deur al geopend had.

In de kamer stond, behalve het ijzeren ledikant, weinig meer dan een kleine, withouten tafel, een paar stoelen en een luxe kastje. Er lagen wat kleren op die stoelen en op het kastje, duidelijk zichtbaar en onmiddellijk in het oog vallend, lag een geladen, grote revolver.

Raffles en Brand legden de gewonde op het bed en dadelijk begon de eerste hem zijn bovenkleren uit te doen om daarna scherp de wond te onderzoeken.

Het mes was blijkbaar even onder het schouderblad binnengedrongen, met buitengewone kracht er in gestoten door een sterke vuist en de man zou zeker al dood zijn geweest als het mes niet op het schouderblad was afgestoten, waardoor de richting van de stoot veranderd was en het wapen het hart of de long niet had kunnen bereiken.

De agent kwam binnen met wat de apoteker hem had meegegeven, verbandwatten, jodoformgas, een bloedstelpend middel en nog enige andere zaken en onmiddellijk ging Raffles aan het werk, om de hevige bloeding te steipen en de wond te verbinden.

En intussen ratelde de woordenstroom

van madame Dubois maar steeds door. Het was net een waterval, waaraan nooit een eind komt en waar het allemaal op neerkwam was, dat men een arme vrouw, die de hele dag hard moet werken voor haar luilak van een kerel en voor vijf kinderen, die nog niet in staat waren hun eigen brood te verdienen, haar nachtrust wel mocht gunnen.

Zij bleef maar door kakelen, haar bron scheen onuitputtelijk te zijn, zij scheen zich blijkbaar niet bewust te zijn, dat zij haar nachtrust onnodig verknoede toen Raffles de gewonde al verbonden had en hem, niet zonder moeite, een beetje van de drank had ingegoten, die net gebracht was door de apoteker zelf, een goedgehartig man, die het slachtoffer van de Japanner oppervlakkig wel scheen te kennen.

Ook de agent was er nog altijd, maar hij had een collega op straat gewaarschuwd en deze was naar het dichtstbijzijnde bureau gehold en had daar de aanslag gerapporteerd.

Toen de eerste agent zag, dat de wond verbonden was, richtte hij zich tot Raffles met de vraag :

- U was toch het eerst bij deze man ?
- Ja, met mijn vriend.
- Wilt u mij uw naam noemen ?
- Ik ben graaf Palmhurst, antwoordde Raffles.
- Woont u in Parijs ?
- Nee, ik logeer in het hotel de l'Esplanade aan de Champs Elysées. Deze heer is mijn sekretaris Burns.

De agent had de namen genoteerd en ging toen verder :

- Hebt u soms iets van de dader gezien ?
- Niets, maar wij hebben wel vermoedens.
- Wilt u die mij dan vertellen, graaf, sprak de agent.

En nu deed Raffles het verhaal van de dronken Engelsman in « De Dode Rat », zonder echter iets te vertellen over zijn vermoedens betreffende de Japanner en het korte gesprek dat hij had opgevangen.

Hij verklaarde alleen maar, dat hij

bij toeval, enige ogenblikken na het vertrek van Makino, de nachtclub had verlaten waar hij de Japanner in gesprek had gezien met zijn slachtoffer.

De agent had aandachtig toegeluisterd en zei :

— Het is wel niet zeker, dat de Japanner het gedaan heeft, graaf, maar de kans is groot, dat hij de dader is. Ik moet wel zeggen, dat ik geen flauw idee heb, welke reden een schatrijke Japanner wel kan hebben gehad om een arme drommel als die Engelsman om zeep te helpen.

— Voor een Japanner liggen de motieven om een medemens te doden voor het grijpen, antwoordde Raffles. Ik zou u in ieder geval sterk adviseren dadelijk het Grand Hotel op te bellen en navraag te doen of de Japanner daar al is teruggekeerd.

De agent liet geen tijd verloren gaan maar holde weg, om bij de apoteker te gaan opbellen. Tijdens zijn afwezigheid verscheen een inspekteur van politie, vergezeld van een paar agenten en een substituut. Aan deze politiemann deed Raffles opnieuw zijn verhaal.

Van een verhoor van de gewonde kon voorlopig geen sprake zijn, want hij was nog altijd bewusteloos en door het bloedverlies zó uitgeput, dat hij de eerste tijd niet in staat zou zijn te spreken.

Een ogenblik later keerde de agent terug met de mededeling, dat Makino nog niet in zijn hotel was teruggekeerd.

De inspekteur keek op zijn horloge en wendde zich toen tot Raffles met de vraag :

- Wanneer had de aanslag zo ongeveer plaats ?
- Het kan nauwelijks een half uur geleden zijn, antwoordde Raffles.
- Dan kan hij ook nauwelijks het Grand Hotel bereikt hebben, antwoordde de inspekteur.

Hij wendde zich tot de agent en vervolgde :

- Met wie sprak je ?
- Met de nachtportier, inspekteur.
- Wat heb je hem gezegd ?

— Dat hij de Japanner in ieder geval kalm moest laten passeren en vooral niets moest laten merken. Hij moest onmiddellijk het dichtstbijzijnde politiebureau waarschuwen, opdat enige agenten zich verdekt zouden kunnen opstellen en Makino arresteren, wanneer hij zou proberen te ontsnappen.

— Goed gedaan, antwoordde de inspekteur. Dan zal de vogel ons niet ontkomen. Hij zal zijn lot niet ontgaan.

— Wanneer tenminste de bewijzen voldoende zijn, merkte Raffles op. Ik moet er u opmerkzaam op maken, dat niemand de aanslag heeft zien plegen.

— En het slachtoffer zelf dan?

— Hij was half dronken, hij werd verraderlijk van achteren aangevallen, het is echt niet waarschijnlijk, dat hij zijn aanvaller niet heeft gezien, antwoordde Raffles ernstig.

— Maar als de Japanner de vlucht neemt?

— Dat zou natuurlijk sterk tegen hem getuigen, maar ik weet niet of hij dat zal doen. Japanners zijn koelbloedig en sluw en de wegen van een Japanner moordenaar zijn anders dan die van hun westerse collega's.

De agent kwam weer op zijn chef toe en zei:

— Ik heb gevraagd of de nachtpor-tier direkt naar de apoteker wilde opbellen, als de Japanner toch zo brutaal mocht zijn, om terug te komen, chef. Het is hier mijn wijk en ik zal het dus dadelijk weten.

Juist op dit ogenblik sloeg de bewusteloze de ogen op. Hij keek verwilderd om zich heen, wendde met grote moeite zijn hoofd een stukje om en scheen zijn omgeving te kennen. Toen vestigde hij zijn blikken op de politiemannen en op de beide vreemdelingen, die bij zijn bed stonden.

De inspekteur wendde zich tot Raffles en vroeg zacht:

— U bent arts, graaf, zoals de agent mij net vertelde?

— Dat ben ik, inspekteur, al practi-seer ik niet.

— Zoudt u mij willen toestaan, deze man een paar vragen te stellen?

— Maar dan ook niet meer dan een paar, mijnheer, antwoordde Raffles. Hij is uiterst zwak en natuurlijk bestaat er nog altijd gevaar, dat er wondkoorts bij komt. In dat geval kan ik onmogelijk zeggen of hij er het leven zal afbrengen. Het bloedverlies was knap groot.

— Dan zal ik mij voorlopig tot een enkele vraag bepalen, graaf, antwoordde de inspekteur.

— Stel hem dan die vraag, inspek-teur, maar zo, dat hij met een enkele kleine beweging van het hoofd kan volstaan u te antwoorden.

De inspekteur stapte tot vlak voor het bed, boog zich over de gewonde heen en vroeg met duidelijke stem:

— Hebt u de man herkend, die u heeft neergestoken?

Het antwoord was zo duidelijk mogelijk: het slachtoffer schudde herhaaldelijk ontkennend het hoofd.

En zelfs deze geringe beweging scheen hem zo te hebben ingespannen, dat hij een diepe zucht slaakte en de ogen weer sloot.

De inspekteur richtte zich op en zei schouderophalend:

— Dat maakt de zaak er niet gemakkelijker op. Nu, wij zullen doen wat we kunnen. Misschien zijn er nog wel andere aanwijzingen.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt, en de vrouw, die de gewonde het eerst herkend had, stapte binnen, keek de inspekteur brutaal aan en zei, zich tot de agent richtende:

— Daar is de apoteker, agent, en hij heeft een boodschap van het Grand Hotel.

— Wat? vroeg de inspekteur.

— De Japanner is vijf minuten geleden het hotel binnen gegaan en de agenten hebben hem dadelijk gearresteerd.

HOOFDSTUK IV.

HET VERHAAL VAN JIM TURNER

De volgende dag bevatten de bladen, die in Parijs verschenen, berichten over de moordaanslag.

Weinig woorden besteedde men aan het slachtoffer, Jim Turner; aan de vermoedelijke dader daarentegen werd meer aandacht besteed. Hij bleek een zeer gesloten karakter te hebben en bitter weinig mededeelzaam te zijn, want hij wenste zich beslist niet uit te laten over de redenen van zijn verblijf in Parijs. Hij had alleen maar verklaard voor zijn plezier in de Franse hoofdstad te vertoeven.

Op de vraag hoe hij aan het Russische goud kwam, dat men hem met volle handen had zien uitgeven, had hij geantwoord, dat hij dat had verdiend met smokkelhandel.

Hij ontkende ook absoluut niet, Jim Turner te kennen, hij ontkende niet een kleine woordenwisseling met hem te hebben gehad in de nachtclub, maar hij haalde minachtend de schouders op, toen men sprak van de aanslag.

Zeker, hij was dezelfde kant opgegaan als Turner, maar alleen om nog een kijkje te nemen op Montmartre. Hij had zich echter bedacht, daar het al laat was en hij had op de Place Pigalle een taxi genomen, die hem naar zijn hotel had teruggebracht.

Dit werd nader onderzocht en bleek op waarheid te berusten. Men had de chauffeur gevonden, die hem gereden

had en de man verklaarde, dat hij inderdaad omstreeks vier uur in de nacht een passagier had opgenomen, die hij direkt als de Japanner herkende. Hij had hem moeten afzetten aan het Grand Hotel en hij had nog gezien hoe een viertal agenten zich op de Japanner wierpen, die zich absoluut niet verzette en zich heel rustig gevangen liet nemen.

Wapens vond men helemaal niet bij Makino. Op zijn kleren vond men geen spatje bloed. Men deelde hem mee, dat Turner niet dood was, maar dit scheen hem totaal niets te doen. Hij zei alleen, dat hij onschuldig was en daar bleef hij bij.

Toen Raffles dit alles las, zittend in een gemakkelijke stoel in de lounge van het hotel de l'Esplanade, terwijl Charles Brand tegenover hem zat, haalde hij de schouders op en zei:

— Dat zal wel aflopen met een invrijheidstelling. Alles zou anders afgelopen zijn, als Turner de Japanner maar herkend had.

— Maar kunnen wij er wel zo zeker van zijn, dat Makino inderdaad de aanslag heeft gepleegd? vroeg Brand peinzend.

— Wie zou het anders hebben kunnen doen? vroeg Raffles enigszins ongeduldig. Wij hebben hem beiden gevolgd; wij hebben gezien hoe Makino Turner volgde. Wij kunnen niet beweren, dat wij de aanslag hebben zien plegen en

dat is voor een veroordeling natuurlijk noodzakelijk. Intussen wil ik je wel zeggen, dat naar mijn vaste overtuiging Makino en niemand anders de dader is geweest.

— Maar men heeft absoluut geen bloedsporen op hem gevonden.

— Dat bewijst voor mij niets. Het mes drong door een dikke laag kleren en de Japanner zal er wel voor gezorgd hebben, dat hij bliksemsnel achteruit sprong om niet vol met bloed van zijn slachtoffer te komen. Daarna zal hij het moordwapen wel in een of ander riool hebben geworpen.

De beide mannen bleven een ogenblik zwijgend tegenover elkaar zitten en toen zei Brand :

— Wat denk je nu te doen ?

— Mijn taak begint nu pas, antwoordde Raffles ernstig. Als de justitie, zoals ik wel bang ben, de Japanner na een grondig onderzoek, op vrije voeten moet stellen, dan zal ik mij er mee gaan bemoeien. Ik beschik gelukkig nog wel over andere middelen dan de gewone politie, om de schuld van een verdachte aan te tonen.

— En Turner ? vroeg Brand.

— Hij blijft natuurlijk in zijn eigen woning, totdat hij beter is. Men zal hem in de toestand, waarin hij nu verkeert, aan groot levensgevaar blootstellen, als men hem gaat vervoeren. Hij zweeft tussen leven en dood, nu er koorts bij is gekomen. De verpleegster heeft mij verteld dat zij de toestand heel somber inziet.

Raffles keek op zijn horloge, stond op en zei :

— Kom Charles, wij zullen eens naar de man gaan kijken.

— Ik ga met je mee.

De twee vrienden gingen naar hun kamers, om daar de jassen te halen en een ogenblik daarna verlieten zij het hotel. Zij riepen op de Champs Elysées een taxi aan en Raffles gaf de chauffeur opdracht hen naar de Place Blanche te rijden. Daar gekomen stapten zij uit en gingen te voet verder.

Zij beklommen de steile straat, gin-

gen de steeg in en stapten het huis binnen, waar op de bovenste verdieping in zijn dakkamer Jim Turner zwaar ziek lag.

Toen Raffles zacht de deur opende, stond de verpleegster snel op en kwam op haar tenen lopend en met de vinger op de lippen, haastig op hen toe, terwijl zij fluisterde :

— Hij slaapt sedert enige ogenblikken, mijnheer de graaf. Hij heeft net geijld en riep allerlei vreemde namen, het was alsof hij doodsbang was.

— Hebt u niet kunnen horen, wat hij zei ? vroeg Raffles zacht.

— Ik heb niet alles kunnen onthouden, graaf. Wel riep hij nu en dan de naam Makino en ook heb ik duidelijk het woord « Espérance » verstaan ; hij sprak ook over de Zwarte Zee, dat herinner ik mij goed ; ik denk echter dat het allemaal koortsfantasieën waren.

Raffles had een snelle blik gewisseld met Brand en zei nu, zich weer tot de verpleegster wendend :

— U kunt nu wel een half uur rust nemen, zuster, u hebt het zeker wel verdiend.

De verpleegster glimlachte flauw en zei :

— Het is waar, dat ik vrij moe ben, graaf, ik heb met hem moeten worstelen om hem op bed te houden. Madame Dubois heeft mij moeten helpen ; ik was doodsbang dat het verband zou losgaan, ik blijf echter in de buurt, ik zal de straat op en neer wandelen. U kunt mij dan dadelijk laten roepen, door het jongste dochttertje van madame Dubois, als u mij nodig mocht hebben.

— Uitstekend zuster, antwoordde Raffles, wij zullen dan een poosje bij onze patiënt blijven : ik hoop, dat de koorts zakt en dat ik hem dan iets van belang zal kunnen vragen.

De verpleegster nam een hoofddoek van de tafel, sloeg deze om en verliet zacht het vertrek.

De beide vrienden waren gaan zitten en keken elkaar een ogenblik zwijgend aan.

Toen begon Brand :

— Maar wat kunnen die woorden te betekenen hebben ? « Espérance », bijvoorbeeld, wat kan hij daarmee bedoeld hebben ?

Raffles dacht even na en antwoordde:

— Jim Turner is een Engelsman en het woord Espérance is Frans, ik heb, toen ik hem verbond, een anker op zijn benedenarm getatoueerd gezien. Ik geloof dus, dat de veronderstelling niet zo gek is, dat de naam « Espérance » de naam van een schip is.

— Maar dan het woord Zwarte Zee ?

— Wel, niets let ons aan te nemen, dat het schip de « Espérance » op de Zwarte Zee heeft gevaren.

— En Makino ?

— Dat kan ik je niet vertellen ! Maar dit staat vast, dat die twee mannen vroeger iets met elkaar te maken hebben gehad, wat als gevolg heeft gehad, dat Turner zich verbeeldt, bepaalde rechten op de Japanner te kunnen laten gelden. En het moet wel knap ernstig zijn geweest, daar Makino er zelfs niet voor terugdeinsde, een moordaanslag op Turner te plegen. Dat is een bewijs, dat de Engelsman wel erg lastig moet zijn geweest voor hem en dat hem van zijn kant groot gevaar dreigde. Daar voeg ik nog aan toe, dat de Japanner blijkbaar niet van plan was, iets van zijn goud af te staan.

— Maar Edward, je bent toch niet vergeten, dat Turner pas veertien dagen in Parijs zit ?

— Het is wel mogelijk, dat hij inderdaad pas twee weken in Parijs is. Vermoedelijk is het stom toeval, dat hij de Japanner heeft ontmoet. Ik denk echter, dat hij hem niet lang geleden gesproken moet hebben, wat ik concludeer uit het feit, dat hij tamelijk goed in de kleren stak, die hij zeker niet lang geleden nieuw heeft gekocht. Ik geloof trouwens, dat het niet lang zal duren, of wij zullen de waarheid weten.

Op dat ogenblik klonk er in het bed een zacht geluid.

Turner had de ogen geopend en aan zijn verwilderde blik bemerkte Raffles aanstonds dat de koorts nog niet gewe-

ken was en het hoogtepunt had bereikt.

Het gezicht van de gewonde was hoogrood en hij haalde met moeite adem.

Raffles liep dadelijk naar hem toe en legde zijn koele hand op het gloeiende voorhoofd van de man. Er scheen een wonderlijk kalmerende uitwerking van die aanraking uit te gaan, want het snelle ademen hield op en de blik verloor iets van zijn onrustige uitdrukking.

En toen begon de gewonde te ijlen.

Hij sprak heel zacht, nauwelijks verstaanbaar en in afgebroken zinnen.

Plotseling begon hij harder te praten en Raffles, die zich over hem had heen gebogen, kon duidelijk het volgende verstaan :

— Vervloekte Makino... jij bent de oorzaak van alles... pas op voor die mijn, daar aan bakboord...

De zieke gaf een scherpe gil en ging toen met schorre stem verder :

— Te laat !... O, die hoge golven... wij zijn voor de haaien... duivel... jij deed het Makino, jij, jij alleen !... De stuurman steekt zijn handen op... maar jij bent onverbiddelijk, gele duivel... de Espérance is verdwenen... de kapitein ook, de stuurman ook... de hele bemanning... geen getuigen... alles voor ons, ha, ha, ha !

Uitgeput zweeg de zieke. Zijn haar was nat van het zweet. Zijn krampachtig gebalde vuisten lagen op het dek en trilden hevig. En toen was het alsof hij plotseling terugzakte.

Raffles bleef hem een ogenblik aankijken en wendde toen langzaam het gezicht naar Brand, die vol spanning had geluisterd.

Nu vroeg de jongeman op zachte toon :

— Wat kan dat alles toch te betekenen hebben ?

— Ik weet het nog niet met zekerheid, Charles, maar toch begint mij langzamerhand iets te dagen. Wij kunnen er nu niet meer aan twifelen, of het verleden van deze man verbergt een vreselijk geheim, waarvan wij nu een

klein gedeelte hebben kunnen horen. Het ligt, lijkt mij, nog al voor de hand, dat die twee mannen samen op een schip hebben gediend en dat er een scheepsramp heeft plaats gehad. Hij sprak over een mijn en je weet net zo goed als ik, dat de zeeën geruime tijd hoogst onveilig zijn geweest, daar er over en weer een groot aantal mijnen zijn gelegd, die zelfs nadat de meeste waren opgevest en onschadelijk gemaakt, de scheepvaart toch nog bleven bedreigen. Want van die mijnen zijn er heel wat losgeslagen en er zijn heel wat scheepsrampen het gevolg van geweest.

— Zij zouden dus op een oorlogsschip hebben gediend?

— Nee, het moet een koopvaarder geweest zijn, waar meermalen mannen van verschillende nationaliteiten opdienen. Hun schip is dus op een mijn gestoten en gezonken, verder weten wij dat er goud vervoerd is en tenslotte kunnen wij wel als zeker aannemen, dat Makino op de een of andere manier er in geslaagd is zich van dat goud meester te maken.

Nu wendde Raffles zijn blik naar Turner, die weer rustig scheen te slapen. De beide vrienden gingen daarna bij het raam zitten en praatten op zachte toon verder.

Een kwartier daarna kwam de verpleegster terug en ook zij zag direkt, dat haar patiënt rustig sluimerde. Raffles was opgestaan en zei:

— Ik geloof, dat de crisis is aangebroken zuster en dat het vannacht zal worden beslist of Turner haar overleven zal. Ik kom om twaalf uur terug, want ik denk, dat dan de grote crisis zal beginnen. Komt hij daar doorheen, dan bestaat er veel kans, dat hij er het leven afbrengt. Ik ben echter erg bang, dat het geleden bloedverlies hem zijn weerstandsvermogen heeft beroofd.

De twee vrienden namen afscheid van de verpleegster en verlieten het huis.

Klokslag twaalf uur keerde Raffles alleen terug. Hij vond de patiënt in een erg koortsachtige toestand en alles duidde erop dat de crisis was aangebro-

ken.

Op fluisterende toon vertelde de verpleegster hem een en ander over de toestand van de gewonde, waarna zij, op aandringen van Raffles, enige uren rust ging nemen, door zich geheel gekleed uit te strekken op een veldbed, dat Raffles had laten brengen. Hijzelf was bij het ledikant gaan zitten en met de kin in de hand gesteund, tuurde hij aandachtig naar de kleinste verandering, die op het met zweet bedekte gezicht van de zieke plaats greep.

Reeds een kwartier later begon de worsteling met de dood.

De verpleegster was uit zich zelf wakker geworden en dadelijk opgestaan.

Op zachte toon gaf Raffles zijn aanwijzingen en de verpleegster verbaasde zich erover, dat deze Engelse graaf zelfs de moeilijkste vaktermen scheen te kennen en zich als hij wilde, direkt te Parijs zou kunnen vestigen.

Op geregelde tijden kreeg Turner een cocaineinjectie en Raffles diende hem een paar keer zelfs het middel toe, dat zijn geheim was en dat al herhaalde malen zijn wonderbare uitwerking had bewezen.

Bijna drie uren duurde deze strijd om het leven van een mens en toen richtte Raffles zich op, keek de verpleegster aan en zei op fluisterende toon:

— Ik geloof wel te mogen zeggen, zuster, dat het ergste voorbij is. Ik ga weer naar mijn hotel en ook u kunt wat rust nemen. Morgenochtend om negen uur kom ik terug.

Raffles hield woord en was op dat uur in het huis in de steeg terug. Hij vond Turner volkomen bij kennis en de verpleegster vertelde hem, dat de gewonde zelfs voor het eerst wat voedsel had kunnen gebruiken, dat hem goed scheen te bekomen.

De koorts was geweken en Turner had alleen nog te kampen met een grote zwakte, als gevolg van het geleden bloedverlies.

Raffles wilde proberen van zijn invloed gebruik te maken en gedaan te zien krijgen, dat zijn patiënt een bloed-

transfusie zou worden toegediend.

Turner keek Raffles met grote nieuwsgierigheid aan en wendde zich toen tot de verpleegster met de vraag :

— Is dat de Engelse heer, over wie u gesproken hebt ?

De verpleegster knikte bevestigend, terwijl een flauwe bos in haar bleke wangen opsteeg.

Turner stak zijn hand op, om die Raffles toe te steken, maar hij moest haar dadelijk weer laten vallen.

Raffles kwam direkt naar hem toe en zei :

— U moet zich zo weinig mogelijk bewegen.

— Ik wilde u bedanken mylord, want de verpleegster heeft mij gezegd, dat ik mijn leven aan u te danken heb.

— Zover zijn wij nog niet en bovendien moet u mij niet bedanken, zei Raffles op ernstige toon, ik weet niet of u daar naderhand wel reden voor zult hebben.

Hij wendde zich tot de verpleegster en zei op fluisterende toon :

— Zuster, ik zou u wel willen verzoeken, mij een uur met deze man alleen te laten, ik heb iets met hem te bespreken. Zijn toestand is buitengewoon gunstig en ik geloof wel, dat wij hem als gered mogen beschouwen.

De verpleegster overtuigde zich dat alle geneesmiddelen bij de hand stonden, nam haar omslagdoek en verliet het vertrek, de deur zacht achter zich sluitend.

Raffles had zijn jas weggelegd en kwam nu langzaam naar het bed toe. Hij ging op de versleten matten stoel zitten, die er voor stond, keek Turner doordringend aan en begon toen :

— Vertel mij eens eerlijk, Turner, geloof je in staat te zijn een gesprek met mij te voeren ? Een gesprek, dat je ongetwijfeld sterk zal aangrijpen ?

— Ik voel mij sterk genoeg, mylord.

— Jij hebt vannacht in je koorts geïjld, Turner, begon Raffles, de man strak aankijkend, jij hebt zaken uit uw verleden verteld ; ik was erbij en heb het gehoord.

— Wat heb ik gezegd ?

— Je hebt gesproken over het schip de « Espérance », over de Japanner Makino, over een scheepsramp op de Zwarte Zee en over veel goud.

— Dat is de koorts geweest, mylord. Als u geneesheer bent, dan moet u ook weten, dat een man die ijlt, niets doet dan raaskallen.

— Geen uitvluchten. Werkelijk, je doet er beter aan als je de waarheid zegt. Zij zal toch aan het licht komen, wees daar verzekerd van. Ik heb vannacht te veel uit uw mond gehoord, toen je met de dood vocht en het zal mij vrij gemakkelijk zijn, de gehele samenhang te achterhalen. Makino is je doodsvijand en al heb je hem niet zelf gezien, niemand anders dan hij kan de aanslag hebben gepleegd. Waarom zou je hem sparen ?

Raffles keek hem vorsend aan, boog zich nog wat meer over hem heen en ging verder :

— Je aarzelt ; ik moet dus geloven, dat je zelf hebt meegeholpen bij het vermoorden van de kapitein en de stuurman van de « Espérance » ?

Turner schrok blijkbaar hevig en in zijn ogen kwam een uitdrukking van angst, toen hij fluisterde :

— Ik heb niet meegeholpen, mylord, dat zweer ik. Ik heb het alleen maar niet verhinderd, maar ik weet zeker, dat Makino ook mij gedood zou hebben, als ik mij had durven verzetten.

— Dan heb je, ondanks alles, een dure plicht verzuimd, Turner, zei Raffles verwijtend. Maar hoe dan ook, vertel mij alles. Verzwijg niets. De waarheid zal toch aan het licht komen en als je straf verdient, dan moet je die als een man weten te dragen.

— Welnu dan, een paar jaar na de oorlog, voer de brik « De Espérance », een kustvaarder, een zeilschip van nauwelijks 1000 ton, van Cherson in de Taurus, naar Kustenje, een Roemeense havenstad, beide aan de Zwarte Zee. De « Espérance » was het eigendom van een Russische rederij in Odessa en het schip stond onder bevel van een Russi-

sche kapitein, Ramowitsch genaamd. Ook de stuurman was een Rus. De bemanning telde twaalf koppen. Makino was kok aan boord, ik was stoker, of liever tweede machinist. Wij hadden een vrij kostbare lading aan boord maar het kostbaarst waren toch zeker wel de kisten met gouden Russische roebels, die wij naar Kustenje moesten overbrengen. Men had er zeker beter aan gedaan te verzwijgen, dat er zich goud aan boord bevond. Maar het lekte op de een of andere manier uit en die duivel van een Makino begon mij al heel gauw, nadat wij nauwelijks een paar uur op zee waren, te spreken over de mogelijkheid, ons van die kisten met goud meester te maken.

— Hoe groot was de waarde? vroeg Raffles.

— Meer dan 6 miljoen roebels, mylord. De kisten stonden in de hut van de kapitein en gedeeltelijk ook in die van de stuurman. Ik wil mij niet beter voordoen dan ik ben; mijn hebzucht was gewekt en ik besloot met Makino onder een hoedje te spelen. Hoe het echter moest gaan, dat begreep ik zelf niet. Ik hoopte, dat zweer ik u, dat we het zonder bloedvergieten voor elkaar zouden kunnen krijgen. Ik ben altijd een ruwe kerel geweest, niet afkerig van een glas of een vechtpartij, maar het idee, dat ik een moord zou moeten plegen om aan dat goud te komen, schrok mij terug.

— Ik geloof je op je woord, Turner, zei Raffles zacht.

— Bedankt daarvoor, mylord. Zo zal het mij gemakkelijker gaan om verder te vertellen, antwoordde Turner. Want ik verzeker u, dat het niet gemakkelijk is om op te biechten wat er nu verder gebeurde. Onder normale omstandigheden duurt de reis van Cherson naar Kustenje nooit langer dan ten hoogste twee dagen. Nu echter moesten wij erg voorzichtig zijn, want juist de dag dat wij uitvoeren, waren er mijnen op drift ontdekt. De rederij zou er zeker beter aan gedaan hebben, de tocht af te lasten en de goudzending over land te stu-

ren, al ging dat toen met grote moeilijkheden gepaard, maar wij moesten en wij zouden ultvaren. Wij bevonden ons ongeveer ter hoogte van Sulina, in West Arabië, toen het gebeurde. Ik was de eerste, die het ding zag. Het was een grote mijn, die waarschijnlijk was losgeslagen. Het duivelse ding dreef aan bakboord op geen twee vademmen van ons vandaan. Het ding was niet meer te ontwijken.

Er liep 'n huivering over het lichaam van Turner en in zijn ogen kwam een uitdrukking als van doodsangst, toen hij aan dat vreselijke ogenblik terugdacht. Er verliep enige tijd, voor hij de ogen weer opsloeg en ging verder:

— De stroom dreef de mijn recht op ons toe, wij hadden de wind juist van achteren en ofschoon op mijn geschreeuw de stuurman het roer dadelijk omgooide, was een botsing onvermijdelijk. De mijn raakte ons juist aan de voorsteven en er volgde een geweldige explosie. De « Espérance » werd als het ware uit de golven getild en een verschrikkelijk gekraak klonk. Het water stroomde met kracht door het gat in de romp naar binnen en het schip begon snel te zinken. Door de explosie werden vijf man van de bemanning op slag gedood door de rondslingerende stukken van de verschaning en de rest kwam naderhand in de golven om. Toch zonk het schip niet zó snel, of wij vonden tijd om de grote sloep te strijken en op bevel van de kapitein werden daarin vliegensvlug de kisten met goud overgebracht. Halverwege echter moesten wij ophouden, wilden ook wij niet verdrinken. Het schip ging naar de kelder, in het gezicht van de kust en in de sloep zaten, toen wij ons van het zinkende schip hadden vrij gemaakt, Ramowitsch, de stuurman, Makino en ik. De rest was met het schip in de golven verdwenen. De rest kan ik in een paar woorden vertellen, mylord. De duisternis begon al te vallen en op een paar vademmen van de kust gaf Makino mij een wenk, die ik maar al te goed begreep.

— Vermoeit het spreken je niet te veel ? viel Raffles hem in de rede.

— Dat doet het wel, mylord, maar ik moet u nu alles vertellen. Ik zag hoe Makino tersluiks zijn scherp keukenmes trok ; ik had het wel kunnen uitschreeuwen. Ik had die ongelukkige mannen willen waarschuwen, die daar, niets vermoedend, vooraan in de boot zaten, maar het was alsof mijn tong aan het gehemelte vast zat. Ik zag trouwens in de ogen van de Japanner maar al te duidelijk, dat ik hun lot zou delen, als ik het waagde één kik te geven. Het volgende ogenblik was het gebeurd. Makino liet zijn riem los, wierp zich als een tijger op Ranowitsch en stak hem het mes in de borst. De ongelukkige stiet een kreet uit, die mij nog altijd in de oren klinkt en zakte in elkaar. De stuurman wilde opstaan en greep naar de revolver, die hij steeds bij zich droeg, maar hij was te langzaam. De Japanner greep hem en slingerde hem in de zee. De ongelukkige probeerde de boot zwemmend te bereiken maar Makino greep zijn riem en sloeg hem de hersens in. Alles speelde zich binnen enkele se-

konden af en ik was als verlamd van schrik. Maar nog was alles niet voorbij, want op geen vijf bootlengten van de kust, ging onze sloep plotseling als een baksteen naar de kelder. Ik weet niet hoe het kwam, maar ik denk, dat het ding oud was en het gewicht van de zware kisten niet kon dragen.

— Maar hoe is het dan mogelijk, dat Makino nu met het Russische goud om zich heen smijt, vroeg Raffles.

— De schurk deed eerst, mylord, alsof hij overtuigd was nooit meer iets van het goud terug te zien, maar het kan niet anders of hij moet op de een of andere manier de kisten met goud aan land hebben gekregen. Misschien niet tegelijk, maar een voor een. Hij was een uitstekend zwemmer en kon minuten lang onder water blijven, want hij was parelduiker geweest. Ik ontmoette hem hier een maand geleden heel toevallig : ik bespiedde hem en toen ik mij overtuigd had, hoe hij met zijn geld omsprong, toen wist ik genoeg en ik besloot, mijn aandeel op te eisen. En dat is mijn verhaal.

HOOFDSTUK V.

DE JACHT OP DE MOORDENAAR

Raffles had aandachtig toegeluisterd en bleef geruime tijd zwijgend voor zich uitstaren, toen Turner klaar was. Toen hief hij het hoofd op en zei :

— Ik wil geen oordeel over je uitspreken, Turner. Misschien zou ik, in jouw omstandigheden, hetzelfde gedaan hebben. Was je ongewapend ?

— Ik had niets dan mijn knipmes in mijn zak, mylord.

— Wat heb je gedaan, toen de boot zonk ?

— Wij zijn naar land gezwommen en daar hebben wij het verhaal opgedist, dat de *Espérance* met man en muis was vergaan op ons tweeën na. Men vond naderhand ook wrakstukken van de « *Espérance* » en het bleek, dat het geluid van de zware explosie tot de kust was gehoord. Niemand had dus redenen om aan de waarheid van ons verhaal te twifelen.

— Spoelden de lijken van de kapitein en de stuurman nooit aan ?

— Nooit, zij moeten dadelijk gezonken zijn en door de stroom van de kust zijn gevoerd.

— Weet je dat Makino gearresteerd is ?

— De verpleegster vertelde het.

— Je hebt hem niet herkend ?

— Nee, dat heb ik al aan de inspekteur gezegd. Maar zodra ik gehoord kan worden, zal ik vertellen wat er aan boord van de reddingsboot gebeurd is.

— Dat is je plicht. Die moordenaar moet gestraft worden voor die afschuwelijke daad.

— Geloof u, dat zij ook mij kunnen straffen, mylord ? vroeg Turner, terwijl hij Raffles angstig aankeek.

— Het zal niet in je voordeel pleiten, dat je zolang gezwegen hebt en naderhand geld hebt aangenomen van de moordenaar.

— Er viel niets op mij aan te merken, vóór ik met die ellendeling in aanraking kwam, dat mag u gerust van mij aannemen.

— Wat heb je gedaan van het ogenblik af dat je daar aan land was gegaan ?

— Ik heb overal rondgezworven, mylord en daarna ben ik weer gaan varen, maar altijd met het idee, dat ik Makino wel eens tegen het lijf zou lopen.

— Is het je niet bekend of de rederij van wie de « *Espérance* » was, ooit po-

gingen heeft gedaan de kisten op te vissen, die nog in het schip waren achtergebleven ?

— Dat was onbegonnen werk, antwoordde Turner. Het schip ligt 3 vademmen diep ; niemand weet precies waar, en duikers kunnen zo diep niet komen, tenzij met een bijzondere uitrusting en de gezonken goudschat is niet zó groot, om die grote kosten te dekken.

— Misschien zijn er nog wel andere middelen, zei Raffles half in zich zelf.

Hij stond op en keek op zijn horloge. Toen zei hij :

— Ik ben blij, Turner, dat je mij je vertrouwen hebt geschonken. Je zult daar geen berouw van hebben. Zoals de zaken nu staan, lijkt het mij verstandiger het geheim van de « Espérance » te bewaren totdat we met kans van slaagen de Japanner kunnen straffen. Ik zal zelf wel met hem afrekenen en de justitie dat werk uit de handen nemen. En vóór het donker is, zal ik zelf of een van mijn vrienden hier de wacht komen houden.

En met deze woorden vertrok Raffles.

In de loop van de dag werd Makino met Turner geconfronteerd.

Deze moest echter bij zijn verklaring blijven, dat hij in de rug was aangevallen en hem dus niet had herkend. Op de vraag van de rechter-commissaris, of hij de Japanner kende, antwoordde hij echter bevestigend. Hij verklaarde, inderdaad een korte ruzie met de Japanner te hebben gehad in de nachtclub « De Dode Rat », maar over de reden van die ruzie wilde hij zich niet uitlaten.

Dit scheen Makino wel een beetje te verwonderen, die zijn uit de dood herrezen slachtoffer een wantrouwende, sombere blik toewierp. Blijkbaar kon de Aziaat zich niet voorstellen waarom Turner hem niet direkt beschuldigde van moord op de Russische kapitein en de stuurman. Hij zelf zou toch geen ogenblik geaarzeld hebben, hetzelfde te doen, al was het alleen om zich te wreken. Wat zou het hem geïnteresseerd hebben,

als hij daarna dan ook zichzelf nog in het verderf stortte.

Makino bleef echter volkomen kalm en hield vol, dat hij met de aanslag niets te maken had. Een bewijs van het tegendeel was niet te leveren, hoeveel moeite de politie ook deed en nog diezelfde avond moest men, al was het dan met grote tegenzin, de Japanner weer op vrije voeten stellen.

Het kon natuurlijk niet anders dan in zijn voordeel worden uitgelegd, dat hij rustig naar zijn hotel was teruggekeerd, daar het wel zo logisch zou zijn geweest, wanneer hij na zijn daad op de vlucht was gegaan.

Zodra hij uit het huis van bewaring in het Grand Hotel was teruggekeerd, zegde Makino zijn kamers op en kondigde aan, dat hij de volgende dag zou vertrekken, daar hij heel weinig zin had, in een stad te blijven, waar men hem zo diep beledigd had.

Daarop verliet hij het hotel weer en verklaarde, dat hij waarschijnlijk niet voor twee uur in de nacht terug zou zijn.

* * *

Het was omstreeks kwart over twaalf in dezelfde nacht, toen Raffles gewekt werd door een zacht geluid van de kant van het raam in het kleine kamertje, dat hij naast dat van Turner had betrokken en dat er via een deur mee in verbinding stond.

Raffles had een ware hazenslaap, ieder ander zou waarschijnlijk niet wakker zijn geworden door het licht kraszend geluid ergens op het dak.

Raffles stond op, schoot haastig een paar kledingstukken aan en sloop naar het raam, zonder licht te maken. Voorzichtig schoof hij het gordijn iets opzij en keek naar buiten. Aanvankelijk kon hij niets anders onderscheiden dan de vage omtrekken van de daken van de huizen aan de overkant van de grote binnenplaats. Maar toen werd zijn aandacht opnieuw getroffen door het geluid van net en toen hij naar boven keek, meende hij iets te zien bewegen, aan de rand van de dakgoot. Het was een

voet of een hand, die daar bezig was...

Raffles verloor geen tijd meer, maar ging door de tussendeur, die hij open had laten staan, de kamer van Turner binnen. Turner sluimerde rustig, wat bleek uit zijn gelijkmatige ademhaling. De kamer was schaars verlicht door een nachtlampje, dat op de tafel stond. Het veldbed was leeg. Raffles had voor deze nacht de verpleegster weggestuurd, want een voorgevoel zei hem, dat er dingen zouden gebeuren, waarbij een vrouw alleen maar lastig zou zijn.

Het vertrek had maar een raam in het schuine dak geplaatst en dat kon worden geopend en vastgezet door middel van een ijzeren stang met gaten en een pen. Er hing geen gordijn voor en door het raam heen kon men de sterren zien schitteren.

Raffles verborg zich achter de ladekast, zijn rechtervuist om de kolf van zijn revolver geklemd, zijn blikken strak op het raam gericht. Een ogenblik bleef het volkomen stil. Toen klonk er opnieuw een schurend geluid en er verscheen iets donkers voor het raam. Langzaam hief Raffles de revolver op. De gedaante daarbuiten verdween voor een ogenblik, toen kwam er een hand te voorschijn, die langzaam en voorzichtig het raam oplichtte.

Het duurde enige tijd, voor het zover was opgelicht, dat Makino, want hij was het, door de opening naar binnen zou kunnen glijden.

Raffles zag duidelijk het lemmet van een spitse dolk glinsteren in het maanlicht. Het volgende ogenblik zou de Japanner in het vertrek zijn. Maar plotseling hield hij stil.

Zijn scherp oog scheen iets verdachts in het vertrek te hebben gezien; misschien had hij de loop van de revolver in het licht van het nachtlampje zien glinsteren.

Hoe het ook zij, hij hield plotseling op en verdween van het raam. Raffles begreep, dat de Japanner hem gezien had. Hij rende naar het raam en stak het hoofd naar buiten.

Op vijf passen afstand zag hij Maki-

no, die vlug als een aal over het dak gleed en aanstalten maakte, zich op een lager gelegen dak te laten zakken.

— Sta stil, of ik schiet! riep Raffles hem toe, terwijl hij de revolver dreigend ophief.

De Japanner echter liet een zware vloek horen en klom verder. Een seconde later kraakte het schot, de Japanner gaf een kreet van woede en pijn en verdween over de dakgoot.

Turner werd verschrikt wakker, maar Raffles stelde hem direkt gerust door hem toe te roepen:

— Ik ben het, Turner, je hebt niets te vrezen. Er was onraad. Ik ga de kerel achterna. Ik geloof dat ik hem heb geraakt.

Raffles liet de revolver in zijn zak glijden en klom met de snelheid van een aap op het dak. Hij rende er over heen naar het aangrenzende huis, maar van Makino was niets meer te bespeuren. Raffles kroop naar de dakgoot en keek naar beneden.

Hij zag net hoe de Japanner, ofschoon blijkbaar gewond, zich vlug als een eekhoorn langs de regenpijp liet afglijden en toen ijlings verdween door de koetspoort, die op de binnenplaats uitkwam. De man scheen dus te kunnen lopen en Raffles begreep wel, dat het volkomen nutteloos zou zijn te proberen de Japanner in te halen. Hij ging snel weer naar de dakkamer terug, waar Turner hem met grote, ongeruste ogen aankeek en zei:

— De ellendeling is ontsnapt, Turner, maar ik geef de hoop nog niet op, wees daar maar zeker van. Wanneer je nu de eerste uren niets van mij hoort, dan is dat een bewijs, dat ik hem opnieuw op het spoor ben.

Hij rende naar zijn eigen kamer terug, trok zijn laarzen aan, drukte zijn hoed op het hoofd en holde haastig weg.

Op straat gekomen ging hij naar de winkel van de apoteker die toevallig nachtdienst had en telefoneerde naar het Grand Hotel.

Hij deed dit als een soort voorzorg, want hij begreep wel, dat Makino dit-

maal niet zo onverstandig zou zijn, nogmaals naar zijn hotel terug te keren, daar hij er wel op kon rekenen nu te zijn herkend.

Raffles verzocht dan ook alleen de

naburige politiepost te waarschuwen en alle stations in het oog te laten houden.

Hij vertelde in het kort wat er gebeurd was en meer kon hij voor het ogenblik niet doen.

HOOFDSTUK VI.

HET GOUD, DAT DOODT

De volgende ochtend wist Raffles maar al te goed waar hij zich aan te houden had.

Makino was niet naar het Grand Hotel teruggekeerd en evenmin had de bewaking van de stations enig resultaat opgeleverd. Er waren die nacht dan ook drie treinen vertrokken in verschillende richtingen en het stond vast, dat de Japanner daar niet mee vertrokken was.

Raffles had op het hoofdbureau van politie een omstandig verhaal gedaan, van wat er die nacht gebeurd was, want hij begreep wel, dat het nu geen zin meer had de Japanner te sparen en dat de politie hem nu te hulp moest komen. Hij zelf zou immers niet alleen in staat zijn de acht grote stations te bewaken, die Parijs rijk is.

Toen was het acht uur geworden en op dat uur had Raffles de zekerheid, dat, als Makino zich niet meer in Parijs ophield hij met een auto uit de Franse hoofdstad was gevlucht. Met een snelle wagen had hij gemakkelijk in vier uren de grens van België of van Luxemburg kunnen bereiken.

Het was al tien uur in de avond, toen Raffles en Brand samen in de kleine

kamer zaten, waar Turner op bed lag.

Zij hadden al geruime tijd gezwegen, ieder in hun eigen gedachten verdiept, toen Turner zei :

— Zij kennen die Makino niet. Zij weten niet hoe slim hij is. Denkt u, dat hij zo gek zal zijn geweest een trein te nemen ? Geloof u, dat hij naar een grote havenplaats zal zijn gegaan ? Zo dom is hij niet. Nee, ik vermoed eerder, dat hij een kleine kustplaats heeft opgezocht en daar een motorboot, misschien wel een zeilbootje heeft gehuurd, want hij schrikt voor niets terug. Het is echter ook heel goed mogelijk, dat hij al lang in België of Holland, of in Zwitserland, Duitsland of Italië is. En ga hem daar maar eens zoeken.

— Wacht even, Turner, je onderschat nu toch wel wat de waarde van de telegraaf.

— Natuurlijk is de politie in al die landen al op de hoogte gebracht en al de grensplaatsen worden stevig bewaakt.

— Dat helpt niet, als het om een man als Makino gaat, hield Turner vol, hij kruipt door het oog van een naald. Hij weet overal een schuilplaats te vinden,

hij verstaat uitstekend de kunst om zich te vermommen.

— Dat mag dan wel zo zijn, Turner ! zei Brand hoofdschuddend, maar een Aziaat kan zich onmogelijk zo goed vermommen of een westerling zal hem dadelijk herkennen. En alle Aziaten zijn van dit ogenblik af verdacht.

Maar Turner scheen nog maar niet overtuigd te zijn, ofschoon hij niets meer zei.

Raffles had enige tijd voor zich uitgekeken en zei nu :

— Men vertelde mij op het hoofdbureau, dat Makino al zijn bagage in het Grand Hotel had moeten achterlaten en dat men in een klein kistje in een van de kastjes een bedrag van bijna drie en een half miljoen frank in gouden roebels heeft gevonden. Als dat zo is, staat onze zaak niet zo slecht, want dan moet dat wel ongeveer alles zijn geweest, wat hij op het ogenblik bezat. Mij dunk, dat het wel logisch is, dat hij zo gauw mogelijk zal proberen zich weer nieuwe voorraad te verschaffen en waar kan hij dat anders doen, dan op de plek waar het goud op de bodem van de Zwarte Zee ligt.

— Wat wil je daarmee zeggen, Edward ? vroeg Brand.

— Niets anders, beste kerel, dan dat wij, als het onderzoek hier in het westen geen resultaat oplevert, naar Roemenië en daarna naar Sulina zullen vertrekken en daar de Japanner zullen opwachten.

— Maar dat kan weken duren, riep Brand uit.

— Al duurt het maanden ! riep Raffles vastberaden. Ik moet en ik zal die Japanner in handen krijgen.

Het is moeilijk te zeggen, wat er in dit ogenblik in het hoofd van Turner omging, maar in elk geval vond hij het heel vreemd, een Engelse lord op die manier te horen praten.

Raffles was opgestaan, liep een paar keer het vertrek op en neer en toen scheen hem plotseling iets in te vallen. Hij wendde zich tot Brand en zei zacht :

— Jij blijft hier, Charles, om op Tur-

ner's verpleging een oogje te houden ; ik ga een telegram sturen aan Henderson. Hij moet onmiddellijk met een van onze snelste auto's hier komen.

Brand knikte alleen maar en Raffles vertrok om op het hoofdkantoor 'n telegram te zenden naar zijn trouwe chauffeur, James Henderson, in Londen.

Daarop ging hij weer naar het huis in de steeg terug en daar brachten de beide vrienden de nacht door.

Het was omstreeks tien uur 's ochtends, toen op enige afstand het geluid klonk van een naderende auto.

Raffles en Brand keken elkaar aan en de eerste riep uit :

— Dat is een bekend sein ; maar het is toch onmogelijk, dat Henderson er nu al is.

— O, voor hem is er niets onmogelijk, antwoordde Raffles schouderophalend. Ga naar hem toe, blijf bij de auto, wijs hem het huis en stuur hem bij mij.

Brand holde weg. Er verliepen ongeveer tien minuten. Toen werd er op de deur geklopt en een man van zes voet, met schouders van een Hercules, de nek van een stier en vuisten als smidshamers die het hoofd moest buigen om het vertrek binnen te kunnen, stond op de drempel.

Het was James Henderson, de chauffeur van Raffles. Hij zag er een beetje bedremmeld uit, wat wel vreemd stond voor deze reus, die in staat scheen te zijn de zwaarste lasten zonder enige inspanning op te lichten. Raffles nam hem enige ogenblikken zwijgend op en zei toen :

— Geen slaap ?

— Ik heb aan boord van de boot drie uur geslapen. Heeft mylord mij ergens voor nodig ?

— Ja James, wij vertrekken misschien vandaag nog naar Sulina.

— Nooit van die plaats gehoord, mylord. Is het ver ?

— Op de Arabische kust, James.

Die uitleg scheen Henderson niet veel verder te brengen en Raffles moest een nadere verklaring geven.

— Een plezierreisje, mylord ? vroeg de reus.

— Niet helemaal, antwoordde Raffles glimlachend. Wij moeten een moordenaar proberen op te sporen, een Japanner, die twee mensen vermoord en daarna tot tweemaal toe een aanslag heeft gepleegd op een landgenoot van ons.

En in korte woorden vertelde Raffles de zaak, die hem naar Noord Afrika zou voeren.

Henderson had aandachtig geluisterd en zei, toen Raffles klaar was met zijn verhaal :

— Dat is een kolfje naar mijn hand, mylord. Wij zullen die Jap wel bij de kladden krijgen en dan zullen wij hem aan de hoogste boom ophangen, die er daar te vinden is.

— Nee, James, wij zullen niet op het werk van de Justitie vooruitlopen. Wanneer wij hem alleen maar te pakken krijgen, dan ben ik al meer dan tevreden.

— Wanneer vertrekken, wij, mylord ?

— Misschien vandaag nog, in ieder geval morgenochtend. Wij moeten eerst de gewonde, die je daar ziet liggen, naar een veilige plaats overbrengen.

De reus keerde zich naar het bed waar Turner hem met bewondering en zelfs een soort jaloezie had bekeken en zei toen :

— Je schijnt er miserabel aan toe geweest te zijn, kameraad, maar ik ben er van overtuigd, dat mylord je wel gauw weer op de been zal brengen.

— Dat geloof ik zelf ook, zei Turner met een dankbare uitdrukking in zijn ogen.

— Ik zeg je nogmaals dat je mij niet hoeft te danken en nu moet je proberen een paar uur te slapen. Vanmiddag zul

je vervoerd worden naar een particuliere kliniek en over een week, daarvan ben ik overtuigd, zal je weer de oude zijn.

— En zult u tegen die tijd terug zijn van de kleine expeditie ?

— Dat is niet zeker. Om op alles voorbereid te zijn, zal ik wat geld voor je achterlaten. Nee, Turner, wij hadden afgesproken dat je mij niet zou bedanken. Je zult wel weer een of ander baantje vinden en als dat werkelijk het geval is en ik heb je teruggegeven aan geregelde arbeid, dan ben ik meer dan genoeg beloond.

De voorbereidselen voor de reis werden nu snel gemaakt. Raffles bezat in een van de voorsteden een huisje, dat hij, onder een andere naam, al jaren lang verhuurde aan een schilder, maar waarvan hij de verdieping gelijkvloers altijd tot zijn eigen beschikking had gehouden.

Daar in een geheime bergplaats, zou hij alle vermommingen kunnen vinden, die hij nodig kon hebben en verder kleren, wapens en zelfs munitie.

's Middags om vijf uur werd Turner overgebracht naar de bewuste kliniek en zelfs madame Dubois deed moeite, een traan uit haar ogen te pinken.

Op dat tijdstip was er nog altijd geen spoor van de Japanner gevonden en het werd ieder uur zekerder, dat hij erin geslaagd was, op de een of andere manier de grens te bereiken van een der omringende landen.

's Avonds betaalde Raffles zijn hotelrekening en de volgende ochtend om acht uur reed de grote, grijze, snelle auto voor, de koffers werden erin geladen, Raffles en Brand stapten in.

Vijf minuten later was de reis begonnen.

HOOFDSTUK VII.

OP WEG NAAR DE ZWARTE ZEE

Raffles had besloten de kortste weg te volgen, dat wil zeggen dat hij door het zuidelijk gedeelte van Duitsland, door Oostenrijk en Hongarije naar Roemenië zou rijden.

Alle papieren waren voortreffelijk in orde en de visa voor de twee laatstgenoemde landen waren net op tijd verleend, maar toch verwachtte Raffles wel, dat zijn tocht door communistische landen bezwaren zou kunnen opleveren, die hij nu nog niet kon voorzien. Hij vertrouwde echter op zijn goed gesternte en zijn goed gevulde portefeuille plus de spreekwoordelijke handigheid van Brand, die in moeilijke situaties altijd wel een uitweg wist te vinden.

Het was trouwens in Parijs geen geheim gebleven, dat de Engelse graaf een rol had gespeeld in het geheimzinnige drama, waarvan Turner bijna het slachtoffer was geworden.

Wat men echter niet wist, dat was de omstandigheid dat zijn belangstelling zó sterk was, dat hij in hoogsteigen persoon de moordenaar ging achtervolgen.

Trouwens, niemand wist iets af van het bloedig drama, hetwelk zich op de Zwarte Zee had afgespeeld, behalve Tur-

ner en zijn machtige beschermer.

Henderson zou aanvankelijk de auto besturen, want hij kende in dit gedeelte van Frankrijk heel goed de weg.

De reis zou gaan over Lorgu, Belfort, Munchen, Wenen, Svegedin, Temesfar en Braila.

Raffles dacht twee dagen, ten hoogste drie, genoeg te hebben om deze weg van duizend mijlen in rechte lijn af te leggen.

De eerste pleisterplaats zou Munchen zijn en laat in de namiddag van dezelfde dag werd de hoofdstad van Beieren ook bereikt.

Raffles had telefonisch kamers besteld in een van de grootste hotels en daar werd de nacht doorgebracht.

De volgende ochtend al werd de reis voortgezet en die avond bereikte men Temesfar.

Van dat ogenblik zou de route lopen door een van de bergachtige streken van Roemenië, de uitlopers van de Karpathen.

Gelukkig bleef het weer zich steeds voortreffelijk houden, want de wegen door het gebergte zijn schaars, nu en dan heel steil en alleen voor een auto

met een krachtige motor berijdbaar.

Het was al laat in de middag toen Raffles tenslotte stopte op het grote marktplein van Braila.

Het doel van de reis was nu bijna bereikt en Raffles besloot de nacht in Braila door te brengen.

Het was niet zo gemakkelijk een onderdak te vinden, want de stad krioelde van zwarthandelaars en al die kerels dreven handel, smokkelden en probeerden elkaar te bestelen.

Toch slaagde Raffles er tenslotte in, dank zij het kwistig uitdelen van fooien, twee kleine kamers te vinden in een van de hotels van de stad.

Die avond laat zaten Raffles, Brand en Henderson bij elkaar in de hall van het hotel om hun krijgsplan te bespreken.

— Ik kan mij maar niet aan het idee onttrekken, Edward, begon Brand, dat wij deze keer een beetje in het wilde weg werken, wat anders de gewoonte niet is. Het is toch heel goed mogelijk, dat Makino er wel voor op zal passen zich de eerste tijd te vertonen.

— Waarom? vroeg Raffles.

— Er is voor de Japanner geen enkel gevaar, beste kerel, antwoordde Raffles kalm. Je schijnt te vergeten, dat Turner gezwezen heeft over wat er ter hoogte van Sulina geschied is, en Makino kan niet anders denken of Turner heeft niets durven zeggen, omdat hij bang was zichzelf daardoor tegelijkertijd in het ongeluk te storten. Wat vloeit hieruit voort? Dat de Japanner van oordeel, is dat er nog steeds niets is uitgelekt van het drama, dat enige jaren geleden plaats had. Hij kan echt niet weten, dat Turner geijld heeft, en evenmin dat Turner mij alles heeft verteld.

— Dat is waar, Edward, daar had ik niet aan gedacht, zei Brand. Maar als Makino inderdaad hier in de buurt komt, dan zul je er verstandig aan doen, je te vermommen, want de kerel kent je, dat is zeker.

De drie mannen gingen naar bed. Zij sliepen tot vrij laat in de ochtend van

de volgende dag.

De benzinevoorraad werd aangevuld, en Henderson zocht in zijn voorraad vloeken, die onuitputtelijk was, naar een paar zeer krachtige uitlatingen, om lucht te geven aan zijn verontwaardiging, toen hij de prijs hoorde, die Brand voor een paar blikken van tien liters had moeten betalen.

— En ik dacht, dat wij hier in het land van de petroleum waren, mijnheer Brand, riep hij kwaad, terwijl hij de benzine in de tank liet lopen.

— Ongetwijfeld James, zei Brand glimlachend, maar het is een even bekend, als vreemd verschijnsel, dat de dingen het duurst zijn op de plaats waar zij vandaan komen. En vergeet ook vooral niet, dat het kostbare vocht grotendeels naar Rusland vloeit, dat het maar al te goed gebruiken kan en er maar heel weinig voor betaalt.

De voorbereidingen waren snel gemaakt en de reis begon weer.

Er liep een weg tussen de Donau en het gebergte ten zuiden daarvan en het was zelfs een vrij goede weg, voor de Balkan tenminste. En al ware hij tienmaal smaller, tienmaal ongelijker geweest, de reizigers zouden er niets van gemerkt hebben, zozeer waren zij onder de indruk van het verrukkelijke landschap.

Aan de linkerzijde de blauwe wateren van de Donau en daarnaast de prachtige meren uit de buurt van Galatz en Ismail, die in schoonheid niet hoeven onder te doen voor de Zwitserse meren, hoewel zij veel minder bekend zijn. En rechts van de reizigers de begroeide hellingen van het gebergte, afgewisseld met sappige weiden, onafzienbare landerijen en grote boerderijen.

Enige uren later werd het landschap vlakker en ook eentoniger, want men had nu de Donau Delta bereikt, 'n moerassige driehoek, begrensd door twee armen van de Donau, en doorsneden door een derde arm, waardoor de beide eilanden Leti en James George worden gevormd. De middelste arm is de Sulina rivier, en aan de mond daarvan ligt het

kleine stadje van die naam. Het verkeer over land is hier heel gering, als gevolg van de drassige bodem en het vervoer heeft bijna uitsluitend plaats met vrachtschepen en kleine zeilvaartuigen.

De komst van de grote glanzende auto in het plaatsje baarde dan ook niet weinig opzien, maar Raffles haastte zich een hotel op te zoeken en zich aan de opdringerige nieuwsgierigheid van de bevolking te onttrekken.

Het was hier nog een beetje moeilijker, om een niet al te smerig hotel te vinden, maar na ongeveer een uur te hebben gezocht, vonden de reizigers tenslotte aan de haven een soort logement vooral door kapiteins van binnenvallende schepen bezocht, en hier moesten zij genoegen nemen met een enkele kamer, waarin een paar extra matrassen zouden worden neergelegd en die als enig voordeel had, dat men uit het raam een prachtig uitzicht had over de haven en de rede en over een gedeelte van de Zwarte Zee.

De auto kreeg een plaats in de enige garage, die de stad rijk was en nog diezelfde namiddag begon Raffles zijn nasporingen.

Van een vermomming kon hij voorlopig afzien, want hij behoefde niet bang te zijn, dat de Japanner iemand in vertrouwen had genomen, hier in Sulina.

Daarvoor was Makino te sluw en te voorzichtig.

Hij ondervroeg agenten van politie, kadewerkers, houders van danshuizen, hoteleigenaars en na drie uur zo te hebben gezocht, had hij tenslotte in zoverre succes, dat de eigenaar van een soort cabaret hem kon vertellen, dat de Japanner ongeveer zes maanden geleden voor het laatst in de stad was gezien. Hij was in zijn cabaret geweest en had daar heel veel geld uitgegeven en altijd had hij met goud betaald.

Men had hem in Sulina gehouden voor een Japanner, die door de oorlog veel geld had verdiend en niet verder op hem gelet. Makino was echter steeds heel kort in de stad gebleven en niemand wist te zeggen, waar hij heen ge-

gaan was.

Maar na een paar uren vond Brand, die er op eigen gelegenheid was uitgetrokken, een oude schipper, een Bulgaar, die een beetje Engels bleek te brabbelen en die hem wist te vertellen, dat «zo 'n lelijke, gele aap» de laatste tijd enige keren per jaar met een motorboot in de haven was gekomen.

Brand ging dit direkt aan Raffles vertellen, die aandachtig luisterde en zei:

— Eigenlijk had ik ook niet anders verwacht. Het was ook niet denkbaar, dat Makino het goud over land zou vervoeren, ik vermoed, dat hij het met zijn motorboot naar een of andere haven bracht.

— En mocht dat dan?

— Waarom niet? Waarom zouden de spoorwegmaatschappijen geen goud mogen vervoeren? Je moet het je trouwens niet voorstellen, alsof hij zo 'n zware kist vol goud, ter waarde van honderdduizend roebel in een bagagewagon liet plaatsnemen. Zo nonchalant zal hij wel niet geweest zijn. Hij zal het goud wel in een koffer bij zich hebben gehad.

— Wat doen wij nu? vroeg Brand.

— Wachten, antwoordde Raffles lakoniek.

— Ken je de plek, waar de sloep met goud zonk?

— Turner heeft mij de plek heel precies beschreven.

— Hoe verklaar je het, dat in de loop van de jaren de stroom die gezonken kisten niet heeft meegenomen?

— De verklaring is al heel eenvoudig: ten eerste bestaat er hier bijna geen stroom en ten tweede is de bodem zandig en de kisten konden dus niet van hun plaats worden gesleurd.

— En denk je, dat Makino inderdaad helemaal alleen zo 'n zwaar ding, dat minstens veertig kilo weegt boven water heeft gebracht?

— Dat heeft voor een sterke man niet zo heel veel te betekenen. Veertig kilo onder water is niet veel. Ik denk, dat hij er eerst naar dook, om nauwkeurig de plaats te bepalen, dat hij er

daarna een ketting of staaldraad aan bevestigde, dat hij dan weer met die ketting naar zijn motorboot zwom en vervolgens de kist aan boord hees. Je hebt van Turner kunnen horen, dat hij een uitstekend duiker was en wel een paar minuten onder water kon blijven. Morgen gaan wij die plek opzoeken, vermoed, als wij een motorboot te pakken hebben gekregen. Wij zullen ons in hinderlaag leggen en wij zullen de schurk bespieden.

Nog diezelfde avond huurde Raffles voor grof geld in de haven een motorboot, waarvan al het ijzerwerk verroest was, maar waarvan de motor in ieder geval nog goed bruikbaar was.

Het vaartuig werd naar een afgelegen plek gebracht en daar gemeerd.

Henderson bracht er wat levensmiddelen heen, scheepsbeschuif, sardines, geconserveerd vlees en andere zaken en diezelfde nacht gingen de drie mannen aan boord, nu vermoed als vissers.

De motorboot was groot genoeg om op het dek een geïmproviseerde slaappleats in te richten en de nachten waren hier zo warm en zoel, ofschoon de lente net pas was begonnen, dat een verblijf in de open lucht beslist geen bezwaren opleverde.

Die nacht begon het wachten.

Overdag hoefde men echt geen moeite te doen zich verborgen te houden, want het was duidelijk, dat Makino het niet zou wagen in het gezicht van de kust een van de kostbare kisten op te vissen.

Het wachten duurde een volle week, maar van Makino of zijn motorboot was niets te bespeuren.

En Brand begon de moed al op te geven toen op de achtste avond de ontknoping volgde...

Het was een tamelijk donkere nacht en er scheen onweer op komst te zijn.

De motorboot van de drie mannen lag in een soort kreek, onzichtbaar voor het spiedend oog en verborgen door struikgewas.

De mannen hadden de gewoonte aangenomen, dat twee van hen sliepen, ter-

wijl de derde de wacht hield en de plaats in de gaten hield, waar de misdaad was gepleegd en het goud naar de bodem van de zee was gezonken.

Die nacht was het de beurt van Henderson om de eerste uren te waken, toen hij plotseling een donker voorwerp meende te zien, dat langzaam vanuit het zuiden naderde.

Onmiddellijk ging hij Raffles wekken, die direkt wakker was en zijn nachtkijker voor het oog bracht.

Hij tuurde er enige ogenblikken door, stootte Brand aan en zei op zachte toon:

— Hij is er! Opgepast!

Brand ging overeind zitten, wreef zijn ogen uit en tuurde over het water.

Daarginds, op ongeveer honderd meter afstand, naderde een kleine boot. Zwak klonk het geluid van de langzaam rondwentelende schroef. Toen lag de boot stil. Henderson zat al aan het kleine stuurrad en Brand greep de hefboom, die de motor op gang moest brengen.

— Wacht nog even, zei Raffles op fluisterende toon. Wij zullen hem eerst zijn gang laten gaan, zodat hij ons niet kan ontkomen.

De afstand tussen de beide vaartuigen bedroeg nu niet meer dan ongeveer 80 meter.

Raffles had door zijn kijker gezien hoe Makino snel zijn kleren uitdeed.

Hij scheen iets te zoeken op het dek van zijn boot en het volgende ogenblik sprong hij over boord.

— Er heen! beval Raffles onmiddellijk.

De motorboot gleed de kreek uit en stevende naar de plek, waar de boot van Makino voor anker lag.

— Nu kan hij ons niet meer ontsnappen, zei Raffles.

Allemaal hielden ze de revolver in de hand, de blik strak op de oppervlakte van het water gevestigd dat geheimzinnig glansde.

Dadelijk zou Makino weer boven komen en dan was zijn lot bezegeld. Onbeveeglijk stonden de drie mannen te wachten...

Toen zei Brand op zachte toon:

— Blijft hij niet wat erg lang onder water ?

— Het lijkt mij... begon Raffles aarzelend.

Op dat ogenblik wees Henderson met uitgestrekte wijsvinger naar een klein voorwerp, dat net boven water was gekomen.

Het was een eigenaardig gevormd mes, met een grote houten steel, waardoor het bleef drijven.

Raffles had het nauwelijks gezien, of hij deed vliegensvlug zijn bovenkleding en schoenen uit en dook, voor Brand het had kunnen verhinderen, het water in.

En daar beneden werd direkt zijn arm krampachtig vast gegrepen door vijf zich in doodsangst krommende vingers.

Op eigen lijfsbehoud bedacht, wist Raffles zich slechts met moeite los te werken. Naar adem snakkend zette hij zich van de bodem af en kwam weer boven water, om een ogenblik later opnieuw te duiken.

Nu was daar beneden alles stil. De tastende vingers van Raffles vonden het naakte lichaam van de Japanner...

onbeweeglijk, slap... Hij tastte verder, gleed met zijn hand langs het been tot aan de enkel en begreep...

De dunne staalkabel, die de Japanner om een van de kisten had willen slaan had een lus gevormd en in die lus was zijn voet terecht gekomen.

Makino had schijnbaar nog geprobeerd, zich aan de greep van de staaldraad te ontworstelen en het met zijn mes door te snijden, maar de dood strekte zijn klauwen naar hem uit, zijn worstelen hielp hem niet, het goud had hem gedood.

Raffles steeg weer naar de oppervlakte, klauterde zwijgend aan boord en zei alleen maar :

— Hij is dood ; zijn eigen zonde heeft hem achterhaald ; het goud dat hij zich door moord had willen toeëigenen, heeft hem vermoord. Wij hebben hier niets meer te doen ; maar zo spoedig mogelijk zullen wij naar de plaats varen, waar de « Espérance » gezonken is en in mijn handen zal het goud, dat ik daar hoop te vinden, meer geluk geven aan alle armen, dan alle kisten in handen van een schurk.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De valse impresario

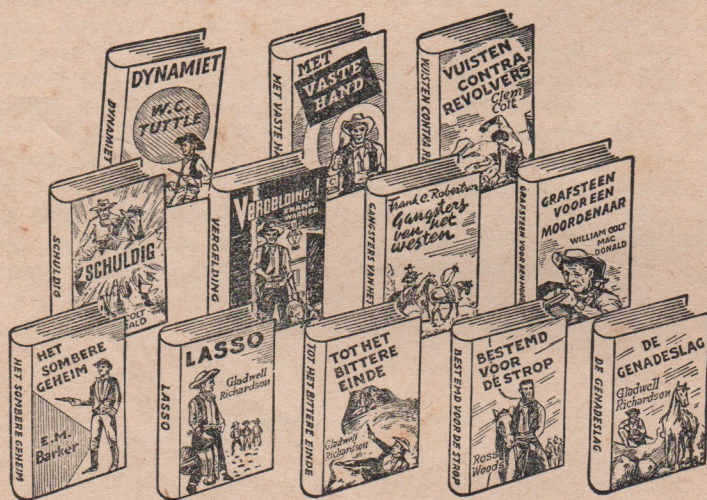
Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Het sombere geheim** door E. M. Barker. — 2. **Vuisten contra revolvers** door Clem Colt. — 3. **Grafsteen van een moordenaar**. — 4. **Schuldig**, beide door William Colt Macdonald. — 5. **Lasso**. — 6. **Tot het bittere einde**. — 7. **De Genadeslag**, alle door Gladwell Richardson. — 8. **Gangsters van het Westen**. — 9. **Met vaste hand**, beide door F. C. Robertson. — 10. **Dynamiet** door W.C. Tuttle. — 11. **Vergelding** door Frank Warner. — 12. **Bestemd voor de strop** door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl. is heden
overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald.
(Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699



Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266